Poštnina plačana v gotovini

Družinski tednik

ILUSTROVANI LIST ZA MESTO IN DEŽELO

Cena 2 Din | Izhaja ob četrtkih. Uredništvo in uprava v Ljubljani, Tyrševa (Dunajska) cesta 29/I. Poštni predal štev. 345. Račun poštne hranilnice v Ljubljani štev. 15.393 | Ljubljana, 22. decembra 1934 | Naročnina za četrt leta 20 Din, za pol leta 40 Din, za vse leto 80 Din. V Italiji za vse leto 40 lir, v Franciji 50 frankov, v Ameriki in povsod drugod 2 dolarja | Štev. 51 Leto VI

Rojstvo Kristusovo

Prvo od enajstih poglavij

„Življenja našega Odrešnika Jezusa Kristusa"

Za svoje otroke napisal Charles Dickens

Moji ljubi otroci!

Mnogo mi je do tega, da bi kaj vedeli o Jezusovem življenju. Zakaj vsakdo bi moral vedeti o njem. Še nikdar ni bilo človeka, ki bi bil tako dober, tako ljubezniv in tako krotek kakor on, tako žalosten vsakogar, ki je delal krivico ali bil kako drugače bolan in ubog. In ker je zdaj v nebesih, kamor mislimo vsi priti, da se bomo tam dobili po smrti in ostali srečni skupaj do konca, si sploh ne morete predstavljati, kako lepo je v nebesih, če ne veste, kdo je bil on in kaj je delal.

Rodil se je pred davnim, davnim časom, skoraj dva tisoč let bo tega, v kraju, ki se je imenoval Betlehem. Njegov oče in mati sta živela v mestu, Nazaret po imenu, toda morala sta po opravkih v Betlehem. Njegovemu krušnemu očetu je bilo ime Jožef, njegovi materi Marija. V mestecu je bilo pa vse polno ljudi, ki so takisto prišli po opravkih, in tako ni bilo nikjer sobe za Jožefa in Marijo ne v gostilni ne nikjer drugod; zato sta šla prenočevat v hlev, in v tem hlevu se je rodil Jezus. Ker tamkaj ni bilo zibelke ne ničesar njej podobnega, je Marija položila svoje srčkano detece v tisto, čemur pravimo jasli, ki iz njih konji jedo. In tam je dete zaspalo.

In medtem ko je otrok spal, je več pastirjev, ki so pazili na ovce na polju, zagledalo angela božjega, v sami luči je bil in prečudno lep, kako prihaja čez travnik k njim. Prvi mah so se prestrašili in so padli na zemljo in si zakrili obraz. Toda angel jim je rekel: »Danes se je rodil otrok v mestu Betlehemu nedaleč od vas. In otrok bo rasel in bo tako dober, da ga bo Bog ljubil kakor lastnega sinu, in učil bo ljudi, da morajo ljubiti drug drugega in naj se ne prepirajo med seboj in ne prizadajajo drug drugemu gorja. Njegovo ime bo Jezus Kristus in ljudje bodo deli to ime v svoje molitve, ker bodo vedeli, da ga Bog ljubi in da ga morajo tudi oni ljubiti.«

In potem je angel dejal pastirjem, naj gredo v hlev in naj si ogledajo dete v jaslih. In tako so storili; pokleknili so predenj, ko je spalo, in so rekli: »Bog blagoslovi tega otroka!«

Nu, glavno mesto te dežele je bilo Jeruzalem, tako kakor je London glavno mesto na Angleškem, in v Jeruzalemu je živel kralj, ki mu je bilo Herod ime. Nekega dne je prišlo več modrijanov iz dežele, ki je bila zelo daleč na vzhodu, in so rekli kralju: »Zagledali smo zvezdo na nebu, ki nam je oznanila, da se je rodil otrok v Betlehemu, ki bo rasel in ga bo vse ljudstvo ljubilo.« Ko je kralj Herod to slišal, je postal ljubosumen, ker je bil hudoben človek. Toda tega ni maral pokazati in je vprašal modrijane: »Kje je ta otrok?« In modrijani so rekli: »Ne vemo. Mislimo pa, da nam bo zvezda pokazala; zakaj zvezda je šla pred nami vso pot, zdaj se je pa ustavila na nebu.« Tedaj jih je Herod prosil, naj pogledajo, ali jim bo zvezda pokazala, kje živi ta otrok, in jim je zapovedal, če ga najdejo, naj se vrnejo in mu povedo. In so šli in zvezda je šla nad njihovimi glavami malo pred njimi, dokler se ni ustavila nad hišo, kjer je ležal otrok. To je bilo zelo čudežno, saj je pa tudi sam Bog tako zapovedal.

Ko se je zvezda ustavila, so šli modrijani noter in so zagledali dete z Marijo, njegovo materjo. Zdelo se jim je zelo ljubko in so ga obdarovali. Potem so šli. Toda niso šli nazaj h kralju Herodu; zakaj mislili so si, da je ljubosumen na Jezusa, čeprav jim tega ni rekel. Tako so šli ponoči nazaj v svojo domovino. In prišel je angel in je rekel Jožefu in Mariji, naj vzameta dete v deželo, ki se imenuje Egipt, drugače ga bo Herod ubil. In tako so ponoči odšli — Jožef, Marija in dete — in srečno prišli.

Toda ko je kruti Herod videl, da modrijanov ni več nazaj, in zato ni mogel dognati, kje je ta otrok Jezus, je poklical k sebi svoje vojake in stotnike in jim zapovedal, naj gredo in pobijejo vse otroke v njegovi državi, ki niso stari več ko dve leti. In hudobni možje so tako storili. Matere so tekale po cestah sem in tja z otroki v naročju, da bi jih rešile in skrile v votline in kleti, pa ni nič pomagalo. Vojaki so s svojimi meči pobili vse otroke, kar so jih našli. To strahovito klanje se imenuje umor nedolžnih otrok. Kajti otroci so bili popolnoma nedolžni.

Kralj Herod je upal, da bo med njimi tudi Jezus. Njega pa ni bilo vmes, kakor veste, ker je srečno zbežal v Egipt. Tam je živel s svojim krušnim očetom in materjo, dokler ni hudobni kralj Herod umrl.

Knjigo »The History of Our Saviour Jesus Christ« je napisal slavni angleški romanopisec Charles Dickens (1812, † 1870) v letih 1846—1849; namenil jo je samo svojim otrokom. Knjiga je na Angleškem zagledala luč sveta šele letos, ko je umrl poslednji Dickensov sin, sir Henry. Tako preprosto in zato tem bolj v srce segajoče ni pač še nihče popisal otrokom najbolj vzvišene povesti, kar jih pozna človeštvo — povesti o Jezusu Kristusu. Zato je prav tako kakor otrokom namenjena tudi odraslim.*

Nesmrtni božiček

Pred božičem leta 1897 je napisalo osemletno dekletce, Virginija O'Hanlon po imenu, kratko in vljudno pisemce uredniku newyorškega dnevnika »Suna«. Njeni mali prijatelji so ji namreč izrekli svoje dvome, da bi — kakor »veliki« zmerom trde — res hodil kakšen božiček. Tudi Virginijo je začel glodati dvom; da se prepriča, kako je s to rečjo, je torej pisala omenjenemu uredniku:

»Ljubi gospod urednik! Stara sem osem let. Moje prijateljice trde, da sploh ni božička. Prosim, povejte mi, ali je to res. Virginija O'Hanlon.«

Urednik newyorškega »Suna« je že hotel vreči pismo male Virginije v koš. V poslednjem trenutku se je pa premislil in se sklenil postaviti za božička. Njegov odgovor, prava mojstrovina, je takrat izšel kot uvodnik v newyorškem »Sunu«, in od tistih dob ga list leto za letom ponatisne za božič. Kajti otrokom, pa tudi »velikim« je treba zmerom iznova povedati, da božiček je, drugače postanejo preveč stvarni in nejeverni.

Takole je odgovoril urednik osemletni Virginiji O'Hanlon:

»Virginija, tvoje prijateljice nimajo prav. Nalezle so nejevero sedanjega nejevernega veka in verjamejo samo, kar vidijo. Mislijo, da takšnih reči, ki jih njihov mali razum ne objame, ne more biti. Vsak razum je majhen, Virginija, pa naj bo že otroški ali pa odraslega človeka. V našem velikem vesoljstvu je človeški razum le mušica, če ga primerjamo z neizmerno prostranostjo sveta okoli njega, če ga merimo s tistim razumom, ki je zmožen doumeti poslednje resnice.

Da, Virginija, božiček je! Prav tako je, kakor so ljubezen, velikodušnost in požrtvovalnost, in sama veš, kako ravno to troje bogati in lepša in sladi tvoje življenje. Kako žalostno bi bilo na svetu, da ni božička! Tako žalostno, kakor če ne bi bilo Virginije. Potem tudi ne bi bilo otroške vere, ne pesmi, ne pravljic, ki nam danes pomagajo prenašati življenje, nikakega veselja ne bi imeli razen tistega, ki nam ga dado čuti in obraz. Ona večna luč, s katero otroškost izpolnjuje svet, bi ugasnila.

Da ne bi verovala v božička! Z isto pravico ne bi smela verovati v pravljice! Z isto pravico bi smela prositi svojega očka, naj najame može, ki bodo na sveti večer stražili vse dimnike, da prestrežejo božička. A če ga ne bi dobili? Ali bi to bilo dokaz, da ga ni? Nihče ne vidi božička, a to ne dokazuje, da ga ni. Najresničnejše na svetu so tiste reči, ki jih ne otroci ne odrasli ne morejo videti. Svojo igračko lahko razstaviš in pogledaš, kaj je tisto, kar dela ropot; toda nevidni svet je obdan z zastorom, ki ga niti najmočnejši možje, da celo združene moči vseh najmočnejših mož skupaj, kar jih je kdaj živelo, ne morejo potegniti stran. Samo vera, domišljija, pesem, ljubezen in pravljica morejo ta zastor odgrniti in uzreti nebeško lepoto, skrito za njim.

Pa je vse to resnično? O, Virginija, to je edino na vsem širnem svetu, kar je resnično in trajno. Božička da ne bi bilo? Bog bodi zahvaljen, božiček je in bo! Čez tisoč let, da, Virginija, čez desetkrat deset tisoč let bo še zmerom razveseljeval srca pridnih otrok!«

VESELE BOŽIČNE PRAZNIKE

želita svojim cenj. naročnikom, inserentom in bralcem

UREDNIŠTVO IN UPRAVA

Sužnja postala kraljica

Pravljična usoda lepe Fatme. Z arabskega suženjskega trga v kitajsko čajarno, od ondod pa za kraljico malajskega otoka!

London. — V Arabiji še zmerom prodajajo sužnje, čeprav postave tako trgovino prepovedujejo. Lepe device niso ravno poceni. Celih sto turških zlatnikov je treba zanje odriniti.

Neki kanadski trgovec pripoveduje svojemu prijatelju to-le prečudno zgodbo:

Na nekem arabskem suženjskem trgu je ponujal stasit Arabec svojo štirinajstletno hčerko na prodaj. Deklica je bila lepa ko biser. Bogati Arabci so se pogajali, da je bilo veselje. H koncu jo je kupil neki star Arabec in jo odpeljal v svoj razkošni harem. Evnuhi so čuvali dekletce kakor punčico svojih oči — in vendar je dekle lepega dne izginilo. Nihče ni vedel, kdaj in kam je ušla. Stari Arabec je besnel in si pulil lase, toda sužnje ni bilo nikjer.

Jaz sam bi bil takrat na trgu kaj rad posegel vmes; záse bi si bil kupil rosno kapljico, toda upiralo se mi je, da prodajajo človeka, ki si ne more pomagati. Kar odleglo mi je, ko sem zvedel, da je pogumna deklica pobegnila.

In glej, ko se nekega večera ustavim na Kitajskem pred razkošno čajarno, uzrem mlado dekle, na las podobno pobegli sužnji. Nisem se zmotil. Ostal sem dalje časa v tistem mestu in užival večer za večerom sladkosti, ki mi jih je poklanjala mala gejša iz Arabije.

Leta so minila za tistimi lepimi dnevi. Nekega dne se je v Colombu zakesnila pošiljka mojega blaga, zato sem se moral vkrcati na neko priložnostno ladjo, da bi vsaj z zmerno zamudo prišel, kamor sem bil namenjen. Tovorna ladja je pristajala na vseh otokih, kjer se potniške ladje nikoli ne ustavljajo.

Na otoku Barrnu smo morali čakati ves dan na neko nujno pošiljko. Odšel sem z ostalimi potniki na kopno. Neki domačin, ki je govoril dokaj dobro angleški, mi je pošepnil na uho, da kraljuje otočanom prekrasna kraljica, ki so jo domačini sami povzdignili na prestol in jo zdaj molijo kakor boginjo. Sicer so bili pred letom dni še hudi spori zaradi nje, ker so se žene domačinov uprle malikovalstvu, ki so ga uganjali njihovi zakonski možje. Umori so bili na dnevnem redu. H koncu je oblast posegla vmes in razkrinkala zarotnike, ki so po naročilu neke užaljene lepotice morili može in razširjali lažnive vesti, da jih je za vdanost in ljubezen ukazovala moriti lepa kraljica. Nihče ne ve, od kod je prišla neznana lepotica, in iz katerega rodu izvira, nihče ne pozna njenega imena, ne njene domovine.

Sprehajal sem se po prekrasnih vrtovih kraljičine palače — in takrat je prišla nenadoma mimo kraljica, obdana z dvorjani in dvorjankami. Spoštljivo sem se ji priklonil in jo skušal opozoriti nase, toda ona me še za mar ni imela. Spoznal sem v njej arabsko sužnjo, ki me je na Kitajskem opajala s svojo nežno ljubeznijo.

Že danes Vam izdamo, da začne v kratkem izhajati v „Družinskem tedniku" nov, velezanimiv

ljubezenski roman

Priobčevali ga bomo obenem z dosedanjim romanom „Grofom Monte Cristom". Reči smemo že zdaj, da bo naš novi ljubavni roman

dogodek za naše bralce

Priobčevati ga začnemo v januarju!

Če gorila podivja

Napad zbesnele zveri na čuvaja zverinjaka. Rešil ga je v poslednjem trenutku — šimpanz

Berlin. — Pred šestimi leti so pripeljali iz afriških pragozdov staro gorilo z mladičem. Mati gorila je zaradi prevelikega in neutešenega hrepenenja kmalu poginila in mladič je ostal sam samcat brez očeta in matere v železni kletki berlinskega živalskega vrta. Čuvaj Wilke je imel mladega kosmatinca silno rad. Dal mu je ime »Bobby«. Mali Bobby je bil zelo prijazna živalca in je kar poskakoval od veselja, kadar je zagledal čuvaja Wilkeja. Če je bil Wilke pri njem v kletki, se ga je mali nagajivček prijel kakor klešče in stiskal dobrega moža nežno na svoja kosmata prsa.

V sosedni kletki sta stanovala zakonca Toto in Tini, prijazna šimpanza. Z Bobbyjem sta bila dobra prijatelja. Skozi vratca med obema kletkama so se opice obiskovale in druga drugi obirale bolhe. Bobby je bil kavalir od nog do glave. Vse bolhe, ki jih je nalovil na Tini, je »serviral« Totu, Toto ga je pa v zahvalo krmil z najtolstejšimi, ki jih je našel v njegovem kožuhu.

V tej prijazni družbi je Bobby dorastel. Postal je 450 kg težak. Toda kljub ogromnosti je ostal igrav in dobrodušen. S čuvajem sta imela zmerom svoj »špas«, in ljudem, ki so prodajali zijala po zverinjaku, nikoli ni bilo dolgčas, kadar so lahko opazovali nenavadno igro med človekom in velikansko opico.

Lepega dne se je pa Bobbyju menda zmešalo. Sicer je prijazno sprejel svojega prijatelja Wilkeja, toda ko ga je objel, ga ni več izpustil. S tako silo ga je priklepal k sebi, da je ubogemu čuvaju pošla sapa in mu je bič padel iz roke. Za električno palico, s katero se je čuvaj dotikal Bobbyja, da so kar odskakovale iskre, se kosmatinec še zmenil ni. Gledalci so stali kakor okameneli. Nenadoma je Bobby dvignil Wilkeja visoko nad glavo in ga z ogromnima šapama treščil ob tla. Pokleknil je prestrašenemu čuvaju na prsa in približal svoj režeči se gobec Wilkejevi glavi. Vsi so mislili, da je po njem.

Toda v poslednjem hipu je Toto, šimpanz iz sosedne kletke, s truščem odprl železna vrata in planil ubogemu možu na pomoč. Dvignil je na tleh ležeči bič in pričel kakor iz uma udrihati po besnem Bobbyju. Velikan se je vzpel in si ogledal napadalca. Tisti hip je pobral ubogi Wilke šila in kopita ter stekel k vratom. Toto je brez prestanka vihtel bič, dokler ni opazil, da je Wilke zaloputnil vrata za seboj. Nato jo je pa jadrno odkuril v svoj brlog.

Totu, ki je na tako junaški način rešil svojega čuvaja gotove smrti, so potem prinesli za nagrado polno košaro sladkih banan, ki jih je s tekom pospravil v svoj nenasitni trebušček. *

Živali rešiteljice

Sličice iz afriške džungle

Angleški zdravnik dr. Torrance je zbral v svoji knjigi »Džunglomanija« nešteto pustolovščin in dogodivščin, ki jih je sam doživel v Afriki — dogodivščin, kjer je imel priliko spoznati razumnost in dobroto živali.

Tako je pisec na potovanju po Afriki srečal nekega dne psa sam Bog si ga vedi kakšne pasme; žival se je pridružila njegovi karavani in se ni dala odgnati. Ta pes, mešanec volka in psice iz neke črnske vasi, je postal doktorju najzvestejši spremljevalec. Ko ga je nekoč hotela napasti mamba (nevarna afriška kača) in so že vsi mislili, da je izgubljen, se je ta pes neznane pasme vrgel na plazilko in ji pregriznil tilnik. Takrat je dr. Torranceu prvič žival rešila življenje, a ne poslednjič.

V Ugandi so lovili slone za evropske zverinjake. Ko so bredli čez reko, je neki lovec po nerodnosti padel v vodo. Tedaj se je pa neki ujeti slon pognal za njim, ga zgrabil z rilcem in ga odnesel na breg.

Dr. Torrance je imel še drugega prijatelja: paviana (vrsto opice), ki je slišala na ime Old Bill. V svojo nesrečo je Old Bill nekega dne izteknil nekje steklenico whiskyja in jo popil. Od tistega dne je postal pijanec. Zdravnik ga je moral vselej privezati, kadar se je v majhnih afriških mestih nastanil v hotelu.

Nekega večera je šel dr. Torrance v hotel na partijo bridža. Zdajci se pa zasliši vpitje: »Ogenj!« Zdravnik in njegovi prijatelji odhite na plano in zagledajo velik ogenj kakšen poldrugi kilometer od hotela. Brž skočijo v avto in se odpeljejo proti kraju, kjer je gorelo.

»O Bog!« zavpije tedaj eden izmed njih, »saj to je Macova hiša! In njegova mati je sama doma, ker je Mac odpotoval v Nairobi!«

Pred gorečo hišo se je zbralo vse polno ljudi, ki so vsak po svoje poskušali ogenj pogasiti. Zaman! Toda nihče se ni upal skočiti v plamene, da bi rešil staro Macovo mater. Takrat pa zagledajo nekaj črnega v oknu. Old Bill, pavian, je prihajal iz goreče hiše in nesel v svojih mogočnih šapah nezavestno staro gospo. Opica je skočila na tla, previdno, da ne bi starke pobila. Ogenj je živali osmodil dlako, zlomila si je eno nogo, drugo pa hudo ožgala. Toda zdravnik jo je obvezal in skrbel zanjo kakor za svojega najdražjega prijatelja; in res je opica kmalu popolnoma ozdravela.

Pozneje so prišli na to, da je Old Bill pregriznil vezi, s katerimi ga je bil gospodar privezal, in se vtihotapil v gorečo hišo, da bi prišel do alkohola. (»Everybody's«, London.)

Banka Baruch

15, Rue Lafayette, PARIS

Odpremlja denar v Jugoslavijo najhitreje in po najboljšem dnevnem kurzu. — Vrši vse bančne posle najkulantneje. — Poštni uradi v Belgiji, Franciji, Holandiji in Luksenburgu sprejemajo plačila na naše čekovne račune: Belgija: št. 3064-64, Bruxelles; Holandija: št. 1458-66, Ded. Dienst; Francija: št. 1117-94, Paris; Luksemburg: št 5967, Luxemburg. — Na zahtevo pošljemo brezplačno naše čekovne nakaznice

MATI

Tragika ljubeče matere in sina edinca

V Londonu, sredi decembra.

V Brun-Bridgeu, nedaleč od Harrogata, na angleškem severu, so živeli Brownhillovi. Mož je potoval za neko tvrdko v Leedsu in je toliko zaslužil, da so lahko spodobno živeli. Stanovali so v eni izmed tistih hišic na deželi, ki so tako druga drugi podobne kakor ljudje iz angleškega srednjega stanu.

33 let sta živela zakonca Brownhillova skupaj in edini otrok jima je bil sin Denis. Krepak dečko je bil in starša sta vse svoje nade polagala vanj. Po angleškem običaju naj bi Denis najprej absolviral »public school« (angleško stanovsko šolo), potem bi se pa vpisal na katero izmed starodavnih angleških univerz.

Nekega dne, Denisu je bilo osemnajst let in je stal tik pred maturo, je prišel na počitnice v Burn-Bridge. Zvečer je bil na vasi ples in Denis se je hotel malo poveseliti. Silil je, naj bi šla tudi mati z njim: in res je gospa Brownhillova po začetnem obotavljanju privolila.

Živahen in zdrav je prišel Denis na ples. Toda zabava je trajala šele kakšno uro, ko je začela vsa družba postajati pozorna spričo nenavadnega mladeničevega obnašanja. Vrtel se je nezmiselno okoli sebe, se zaletaval v ljudi, bedasto se je grohotal in ščipal prestrašeno mater v komolec.

Tisti večer se je izpolnila usoda Brownhillovih: Denis je bil zblaznel in nič na svetu ga ni moglo več rešiti. Nesrečnež ni mogel ne hoditi ne sedeti. Pohabljenec na duhu in telesu, je životaril kot živ mrlič. Zaman so bila vsa prigovarjanja zdravnikov, zaman vse preklinjanje, naj pošlje ubožca v kak zavod: gospa Brownhillova ni marala tega niti poslušati. Hotela je imeti svojega dečka pri sebi, gledati ga in paziti nanj — zase ni hotela ničesar.

To mučeništvo je trajalo trinajst let. Z brezmejno vdanostjo je stregla uboga mati nesrečnemu bedaku, nobena stvar ji ni bila pretežka. Toda dr. Horlwoydu, staremu hišnemu zdravniku, ni ostalo prikrito, da postaja drobna gospa še drobnejša in še bledejša in kar vidno pojema. Zdravnik je dognal, da ji grozi rak. Silil je, naj se da takoj operirati, drugače bo prepozno. Gospa Brownhillova ga je pa vprašala:

»Kako bolgo bom še živela, če se ne dam operirati?«

»Brezpogojno se morate dati operirati, gospa,« je odgovoril zdravnik. »Drugače vas čaka kvečjemu še šest mesecev...«

Tisto noč gospa Brownhillova ni spala. Še šest mesecev, si je dejala, potem bo Denis ostal sam. Zaprli ga bodo v norišnico in tam bo životaril trideset, štirideset let, mogoče še dalje, živ mrlič... Tisto noč je dozorel v njej sklep, da napravi Denisovemu trpljenju konec. V čaj, ki ga je bolnik dobival vsak večer, je vsula mati namestu enega uspavalnega praška sto. Zvečer je kakor po navadi prišel k Brownhillovim dr. Horlwoyd, zvesti prijatelj nesrečne družine.

»Gospod doktor, spravila sem svojega dečka spat, dobro bo spal nocoj, sto aspirinov sem mu dala.«

Dr. Horlwoyd stopi v spalnico, zagleda mrliča in stisne sočutno materi roko. Toda stvar mora prijaviti oblastvom, dolžnost mu veleva.

Tri mesece je prestala gospa Brownhillova v preiskovalnem zaporu. V kaznilniški bolnici so jo operirali. Nevarno je bilo, a se je posrečilo: izrezali so ji smrtonosni tvor. Jetnica je počasi okrevala. Tisti dan ko je vesoljno britansko cesarstvo slavilo poroko najmlajšega kraljevega sinu, je stala pred svojimi sodniki v Leedsu.

Na zatožni klopi je sedela majhna, drobcena 62letna žena z belimi lasmi. Obtoženka je vse priznala, nikakih prič ni bilo treba. Toda prišli so ljudje iz Burn-Brigdea in izpovedali, da je ves kraj trpel z njo teh trinajst let njenega mučeništva. Sijajna gospa, je rekel neki vaščan iz Burn-Brigdea, čudovita mati, je rekel drugi... Nikogar ni bilo, ki bi izpovedal zoper njo. Izvedenci so soglasno izjavili, da je bil Denis neozdravljiv bedak, mrtvec pri živem telesu. Njegovo životarjenje besede življenja sploh vredno ni bilo; sebi in svojcem je bil samo breme.

Zagovornik Norman Birket je vzkliknil: »Gospodje porotniki, prekršite danes zakon in storite majhno nepravico — zaradi velikega dejanja te matere!«

Poslednja beseda obtožene matere je bila: »Storila sem iz ljubezni in usmiljenja.«

Sodniki v svojih lasuljah niso vedeli, kaj naj rekó. Porotniki so dobili običajno vprašanje: »Pri vaši časti in vesti: ali je Mary Brownhillova kriva, da je z namenom in preudarkom ubila svojega sina Denisa?«

Posvetovanje porotnikov je trajalo komaj pet minut. Predsednik je s tresočim se glasom razglasil: »Kriva!« Predsednik sodišča Goddard se je pokril in rekel: »V imenu Nj. Vel. kralja... na smrt.«

Ko je spet snel čepico in začel utemeljevati razsodbo, se je paragraf umeknil človeku:

»Gospa Brownhillova, vaša stvar nas je vse zelo pretresla. Verjamemo vam, da niste ravnali iz sovraštva temveč iz ljubezni. Priznali ste svoje dejanje in postavam je treba zadostiti. Moral sem vas obsoditi na kazen, ki jo predpisujejo angleške postave za premišljen umor. Sodba je izrečena, toda jaz nimam poslednje besede v tej deželi. Vaša usoda je v drugih, višjih rokah. Storil bom vse, kar po zakonu smem, da vam s tega visokega mesta izprosim pomiloščenje. Upam, da boste pred očmi našega kralja našli milost.«

Pot h kralju drži preko notranjega ministra. Nanj se je obrnil sivolasi George Lansbury, voditelj opozicije v spodnji zbornici, s pismom, ki ga je napisal takoj po razglasitvi obsodbe. V njem pravi, da se ne obrača na ministra kot strankarja, temveč na človeka in sodržavljana. Samo takojšnja pomilostitev bo dosegla, da se ne bo ljudstvo sámo zavzelo za nesrečno mater. Nikakor ne misli delati propagande za umore iz usmiljenja, toda ta dogodek je edinstven po svoji tragiki.

Drugi dan je notranji minister sir John Gilbour srečal poslanca Lansburyja v poslanski zbornici:

»Gospod Lansbury, takoj po prejemu vašega pisma sem prosil za avdienco pri Njegovem Veličanstvu. Kralj je pripravljen pri priči pomilostiti.«

Pomilostitev Mary Brownhillove so te dni razglasili s kraljevskim odlokom. To je prvi primer v angleški zgodovini, da so na smrt obsojenega pomilostili v treh dneh.

Praznoverna nevesta

London. — V nekem poročnem uradu londonskega predmestja se je primerila pred nekaj tedni prav čudna zadeva. Vsa javnost je zvedela o njej in zaradi srečnega izida je bilo mnogo smeha vsepovsod.

Ženin in nevesta sta v spremstvu devetih prič potrkala na vrata pisarne, kjer si zaljubljenci pred »očesom postave« prisežejo zvestobo do groba. Presrečna nevesta je kar prestopala z noge na nogo, tako neskončno dolgo se ji je zdelo čakanje. Končno je vendar prišel sluga in prosil gospodo, naj vstopi.

Dostojanstveno je uradnik prebral besedo postave in milo gledal oba zaljubljenca, ki sta se kar topila od sreče. Potlej je vprašal ženina, ali hoče vzeti dekle ob svoji strani za ženo. Ženin je prepričevalno in glasno dejal: »Da.« V tistem hipu pa, ko je uradnik nagovoril prej tako blaženo nevesto, je ubožica vztrejetala in oči so ji od strahu ostekleneie. Priče so pričakovale radosten »Da«, toda v sobi je vladala grobna tišina. Poročni uradnik je bil prisiljen z milim glasom ponoviti svoje vprašanje, toda tudi v drugič je vprašal v gluho. Namestu radostnega »Da«, je pričela nevesta krčevito jokati. Komaj razumljivo je ihte priznala, da je nehote preštela navzočne in jih naštela z uradnikovim pomočnikom vred trinajst. Zatrjevala je, da iz praznoverja v takih okolščinah ne more pristati na zakonsko zvezo.

Po dolgem posvétovanju je starešina stekel na ulico in naprosil nekega mimo idočega gospoda, naj se vendar usmili ubožice, ki bi se rada poročila in naj ji bo za deseto pričo.

Neznanec je prav rad ustregel starešinovi prošnji. Po končanem obredu je pa dal še za nekaj steklenic žlahtne kapljice v bližnji gostilni, da so temeljiteje zalili srečni izid poroke.

Sirotna »Miss Čas«

Stockholm. — Švedska radijska družba ima posebno pripravo, ki avtomatski uro za uro napove natančni čas. Ta avtomat je znan pod imenom »Miss Čas«.

Občinstvo je kajpada prepričano, da res vsako uro pove čas mlada in prijazna gospodična — sodeč po njenem ljubeznivem in mladostnem glasu. O tem priča tudi pismo, ki ga je ondan dobilo poštno ravnateljstvo v Stockholmu od nekega oboževalca »Miss Časa«. Pisec tega pisma iskreno obžaluje ubogo dekle, ki mora ves dan opravljati to nadležno službo; opazil je že, da je njen glas zjutraj dosti bolj svež in gibek, proti večeru je pa vsak dan nekam medel — kajpada, ko se ubožica utrudi!

Radijski poslušalec, ki je pisal to pismo, ima očividno bujno domišljijo. Kajti ne moremo si predstavljati, da bi bil avtomat pod vplivom čutnih in čuvstvenih izprememb.

MIRIM
KRALJICA ČOKOLADE

Zakaj si tako zelo poželimo mlečno čokolado Mlekita? Ali radi okusa redkih začimb, ali radi okusa po najfinejšem kakavu, ali morda radi okusa po neposnetem mleku, ali mogoče vsled njene medene sladkosti in nedosegljive arome? To je težko povedati z besedami. Skrivnost pa Vam molče razodene mlečna čokolada Mlekita sama, čim se topi v Vaših ustih.

Rajši v zaporu kakor v svobodi

Dunaj. — V straubinški kaznilnici na Donavi je pred kratkim umrl 82 letni kaznjenec, ki je prestal v zaporih nič manj kakor 61 let svojega viharnega življenja.

Lani so ga hoteli izpustiti, pa jih je za božjo voljo in s solzami v očeh prosil, da bi smel ostati v svoji »ljubi kaznilnici«. In so ga res obdržali, saj jim je postal s časom malone neogibno potreben kot dober vrtnar, čebelar in hlevar...

Za hitro pripravljanje močnatih jedi uporabljaj vedno le
Dr. OETKER-jev puding!

Drugi kraji, drugačno božičevanje

Na Švedskem si že novembra voščijo vesele praznike!

Ne smemo misliti, da povsod božič tako praznujejo ali približno tako kakor pri nas. Ne, vsak narod ima tako rekoč svoje posebno božičevanje.

Na posebno svojevrsten način praznujejo božič na Španskem. Tam nimajo nemškega običaja, da bi postavljali božično drevesce. Zato imajo pa skoraj v slehernem stanovanju bolj ali manj bogato okrašene jaslice. Pa božični darovi? Tudi tu je razlika. Po navadi pošiljajo samo dobri znanci drug drugemu v zameno košare z vinom, kolačem in sadjem: to je vse. Šele po božiču se na Španskem začne božični semenj, kjer prodajajo poglavitno otroške igračke. Zakaj dan otroškega veselja ni sveti večer, temveč šele svetih treh kraljev dan. Tega dne zjutraj položе otrokom darove v čevlje. — Še ena španska posebnost. Dan vseh norcev, ko drug drugega vlečemo za nos — to je naš 1. april — praznujejo Španci že 28. decembra, na dan nedolžnih otrok.

Pri tej priložnosti naj omenimo, da na Španskem tudi novo leto proslavljajo na svoj način. Vsak Španec ima na Silvestrovo v žepu grozd; ko bíje ura polnoči, pojé dvanajst jagod, da bo imel srečo dvanajst mesecev prihodnjega leta.

Posebnost italijanskega božiča so otroške pridige, ki se vrše v cerkvi Ara-Coeli v Rimu. Tamkaj se zbere mladina verskih družb in posluša kratke pridige dečkov in deklic iz svoje srede. V Italiji slave samo prvi božični praznik, to je sveti dan. K polnočnici ne jemljejo otrok s seboj. Po polnočnici se radujejo ob punču in kolačih in ostanejo po navadi precej dolgo pokoncu. Sveti dan je namenjen obiskom; prav tako kakor na Španskem ta dan ni praznik otrok, temveč šele 6. januarja, na dan svetih treh kraljev.

Angležem obhajanje božiča ne gre tako do živega kakor praznovanje novega leta. Značilnost angleških božičnih praznikov sta božični puding in puranova pečenka.

Na Francoskem je še pred kratkim veljalo malone za nespodobno, če si je kdo postavil v sobo okrašeno božično drevesce. Kakor Angleži tudi Francozi ne obdare otrok na sveti večer, nego šele na sveti dan zjutraj.

Holandci pred vojno tako rekoč še niso poznali božičnega drevesca. Šele med svetovno vojno so ta običaj prinesli k njim nemški vojaki. Otroke pa na Holandskem še zmerom obdarujejo samo na Miklavževo.

Američani so nekaj časa hoteli nemško božično drevesce amerikanizirati. Ponarejali so ta drevesca iz vsega mogočega gradiva, celo iz železa. Drevesca so prepletli s plinskimi cevkami, da so gorele namestu sveč. Toda počasi so le izprevideli, da tako ne gre, pa so se spet vrnili k smrekovemu drevescu, le da ga niso ovesili z voščenkami nego z električnimi žarnicami. Sicer pa Američanu eno samo drevo po navadi ni zadosti; nič redkega ni, če vidite v meščanski družini eno drevesce na vrtu, drugo na balkonu, največje pa seveda v stanovanju.

Posebno dolgo traja božičevanje na Švedskem. Že meseca novembra voščijo ljudje drug drugemu vesele praznike. Božično drevce je pa bolj za okras in primamljanje kupcev na trgu; doma v družinah rajši postavijo namestu njega svečnike s prižganimi svečami. Na prometnih trgovskih cestah v Stockholmu vise dolge girlande iz smrečja, med njimi pa gore majhne električne žarnice, ovešene z zvončki.

Tudi v drugih, nekrščanskih deželah se je božično drevesce že razširilo, kakor na primer na Japonskem, Kitajskem in v Islandiji. Samo da tam navadno nimajo jelkovega ne smrekovega drevesca, temveč jerebiko, ruševje in druga drevesa, ki so pač pri njih doma.

Običaj božičnega drevesa je star kakih tri sto let in je prišel k nam z Nemškega.

Božič, praznik darov

Ni vseeno, kako podariš:

Darove je treba izbrati s čuvstvom!

Majhna darila ohranjajo prijateljstvo. Velika utegnejo zbuditi celó ljubezen. To dokazuje, da pri izberi darov ni važno samo, koliko stanejo. Temveč gre tudi za to, ali so pri velikih ali malih darovih tudi čuvstva velika ali majhna.

To velja še prav posebno za božična darila. Božič je praznik ljubezni. In njegovi darovi naj bodo izraz ljubezni. Ali prijateljstva. Ali naklonjenosti. Vsekako pa vsaj pozornosti.

Kakšni naj bodo ti darovi? Ne mislimo se spuščati v naštevanje, oh ne, predaleč bi nas to zapeljalo. Le tako na splošno bi radi povedali, kaj mislimo o darovih in darovanju.

Nikakor ni važno, da je dar drag. Važno je, da je nekaj čuvstva pri daru, da nas je stal ne samo toliko in toliko kovačev ali stotakov, temveč tudi nekoliko truda. Dar ne sme samo razveseliti obdarovanca, temveč ga mora tudi presenetiti. »Le kako si mogel vedeti, da sem si to, ravno to želela?« — »Kdo ti je izdal, da so mi prav takšni bonboni, ki si mi jih dal, tako pri srcu in želodcu?« — »Zakaj mi nisi kupil nogavic, ki bi jih potrebovala, pa si me rajši presenetil z novo, moderno torbico, ki je prav nič ne potrebujem in sem si je prav zato tako goreče želela?«

»Zato, ker te ljubim, srček.« — Ali: »Ker te cenim.« — In: »Zato, ker mi ni samo do tega, da te obdarim in se vsaj nekoliko oddolžim za dobrote, ki si mi jih ti izkazala, nego bi te hotel tudi razveseliti. Ne glede na to, da je to težje; moral sem iskati in ugibati, pa izpraševati in skrivaj oprezati za tvojimi besedami, da sem odkril, po čem hrepeni tvoje srce, česa bi si želela za božič.«

Če boste tako delali, ne boste obdarovanca nikoli razočarali.

*

Par besed o napakah darovalcev!

Le malo ljudi je, ki znajo prav darovati. Zato vam priporočamo, da si tele poglavitne napake dobro zapomnite, da jih ne boste tudi vi zagrešili!

Prva napaka: količina ne sme odtehtati kakovosti. Bolje je malo, pa tisto dobro, pa tisto porabno. Takšen dar več zaleže kakor desetkrat večji, če je pa kakovost takšna, da obdarovanec ne ve, kaj bi z njo. Če je obdarovanec siromašnejši od vas, mu ne darujte predragih reči: spravili ga boste samo v zadrego in se bo čutil (če je spodoben človek) obvezanega, da se vam za dar oddolži — to bo pa zanj tolikšna žrtev, da ne bo imel z vašim darom prav nič veselja.

A tudi nasprotna napaka je mučna: dáru se ne sme videti, da je darovalec pretehtal sleherni dinarček, preden se je odločil za svoj v pravem pomenu besede res skromni dar.

Nápak je podariti za božič nekaj, česar si je obdarovanec želel recimo spomladi. Saj sami veste, da je človeško razpoloženje spremenljivo ko vreme.

Če bi imeli pokloniti dar, ki bi obdarovanca spominjal kakšne neprijetnosti ali nevšečnega doživljaja, je bolje, da nič ne podarite. Kot takten človek zato pač ne boste darovali stvari, ki bi obdarovanca spominjala dragega mu pokojnika.

Naj bo dar še tako lep, če ga na nelep način poklonite, izgubi skoraj vse. Naj bo še tako lep prstan, ki ga mislite pokloniti svoji dragi — če ga boste zavili v zamazan papir, bo desetkrat manj vreden, desetkrat manj lep. Vem, da nihče ne bo šel prstanov zavijati v delikateso ali k slaščičarju, primerjava pa vendarle drži.

Da bi kdo namenoma pustil listič s ceno na dáru, se pač skoraj ne pripeti. Zato se pa indirektno toliko pogosteje dogodi: s pomembnim poudarjanjem vrednosti daru, njegove posebnosti itd.

Najnadležnejša so pa vprašanja: »Ali si vesel? Ne, po pravici povej, ali si res zadovoljen?«

Ali si lahko predstavljate le enega kulturnega človeka, ki bo rekel: »Ne!«? In vendar bi bil za takšnega darovalca »Ne!« edini pravilni odgovor.

Nikdar ljudje toliko ne lažejo kakor po lovu, med vojno in pred volitvami.
Bismarck.

Plavolasi strup

Nepojasnjena žaloigra ameriškega režiserja Pavla Berna. — Skrivnostna plavka kriva njegove smrti!

V New-Yorku, decembra

Svetovno znanega režiserja Paula Berna je našla pred dvema letoma njegova žena mrtvega na vrtu njegove razkošne vile v Hollywoodu. Sprva se je zdelo, da si je filmski mojster sam vzel življenje; toda kmalu se je zgostilo okoli te zadeve toliko nenavadnih dejstev in okoliščin, da so oblasti morale misliti na razvozlanje velike skrivnostne uganke.

Nekega jesenskega večera leta 1932 se je sprehajala znana filmska umetnica Jean Harlow po vrtu svoje vile. Nenadoma je zagledala ob stezi nepre-

Jean Harlow v svojem domu

mično ležeče truplo. Sklonila se je in z grozo opazila, da leži med mokrim odpadlim listjem njen lastni mož, Paul Bern, s prestreljeno glavo.

Nekaj ur pozneje so steknili na pokojnikovem pisalniku poslovilno pismo, ki je razgalilo skrivnostno smrt: »Zame je samo še ena pot, in po njej mi je usojeno iti. Poslednja moja želja je, da mi prijatelji prostovoljne smrti ne zamerijo.«

Že več mesecev pred onim usodnim jesenskim večerom so znanci opažali pri Paulu Bernu znake hude živčne obolelosti. Poslovilno pismo mladega in nad vse sposobnega režiserja je potrdilo sum, da si je v duševni zmedenosti pognal kroglo v sence. Hollywoodčani so seveda govorili še marsikaj o nesrečnem Paulovem zakonu z Jeano Harlow in o nedovoljenem razmerju mladega moža z dvema drugima, a kdo bi presodil!

Kmalu po Bernovi smrti se je Jean Harlow poročila z operaterjem svojega moža, Haroldom Rossonom, toda utehe in sreče ni našla v njegovem objemu. Pred nekaj meseci je vložila tožbo za ločitev zakona.

Sredi Jeanine pravde je pričelo sodišče obravnavati skrivnostno smrt njenega prejšnjega moža, Paula Berna. Odkritje Rossonovega zagovornika, da Bern najbrže ni šel sam v smrt, temveč da so ga zahrbtno umorili, je osupilo sodnike in javnost. Odvetnik je svoj sum podprl s tehtnimi dokazi. Dolgoletna Bernova tajnica, Mrs. Harrisonova je namreč s prisego potrdila, da je Bernovo poslovilno pismo ponarejeno. Dva grafološka strokovnjaka sta izdala soglasni izjavi, da pisava poslovilnega pisma ni Bernova. Sodišče je takoj predalo zadevo v rešitev pristojnim oblastvom, toda že 24 ur nato je udarilo na dan novo odkritje.

Sodniku Buronu Fittu so namreč iz aktovke izginile važne listine, poročila o vseh podrobnostih Bernovega samomora. Med temi listinami je bil tudi mrliški list, ki ga je napisal uradni zdravnik ob pregledu Bernovega trupla. V tej listini je bil baje izražen dvom, da bi si bil pokojnik sam končal življenje. Sodnika Fitta so obdolžili, da je hotel na ta način prikriti zločin, čigar žrtev je poslal Bern.

Med tem so šle poizvedbe svojo pot. In uspehi niso izostali. Ugotovljeno je, da je imel Paul Bern kot mož Jeane Harlow tesne stike s svojo prvo ženo, Dorothy Milletovo, bivšo filmsko igralko. Tri prijateljice Dorothy Milletove, ki je med tem tudi na skrivnosten način umrla, so sodnikom prisegle, da se ni bil Paul Bern nikoli sodno ločil od svoje prve žene, in se je mogel torej le na osnovi ponarejenih listin poročiti s Harlowo. Če se bo dokazalo, da so te izjave resnične, je bil torej Bern kriv dvoženstva.

Istega dne, ko je šel Bern v smrt, je izginila iz San-Francisca Dorothy Milletova. S parnikom »Delta Queen« se je odpeljala na daljše potovanje. Cilj parnika je bilo mesto Sacramento. Štiri in dvajset ur po odhodu parnika je pa gospa Milletova brez sledu izginila. V tistem času je plul parnik že po reki Sacramentu. Vse je kazalo, da je uboga žena skočila s palube v vodo.

Čez dva tedna so našli na obrežju naplavljeno truplo mlade žene, ki so v njem spoznali Dorothy Milletovo. Tudi pri njej so oblasti prepričane, da gre za samomor, čeprav niso mogle dobiti niti najmanjšega dokaza za tako domnevo. Zaradi nenavadnih okolnosti se zdita samomora Berna in njegove prve žene Milletove tako čudno povezana, da sili nehote v ospredje sum, da sta oba padla na mig neznane zločinske roke.

Glavna oseba te dvojne drame je oblastvom še neznana. Pravijo, da se je tri mesece pred svojo žalostno smrtjo srečal Paul Bern z neko prekrasno plavolasko, ki je živčno bolnega moža popolnoma omrežila.

Nihče v vsem Hollywoodu ne pozna te tretje, skrivnostne neznanke, s katero se je sestajal Paul Bern. V pismih svojemu prijatelju ji je dal Bern vzdevek »plavolasi strup«. Policija in sodišče si bosta morali menda še dolgo treti glave, preden bosta ugotovili, ali je bila res ta neznanka kriva smrti Paula Berna in njegove prve žene.

*

„NJENE SANJE“

Na uvodnik pod gornjim naslovom, objavljen v prejšnji številki »Družinskega tednika«, je dobilo uredništvo več dopisov; eni pritrjujejo nepodpisani avtorki članka, drugi pa oporekajo. — V današnji številki imamo na žalost premalo prostora, da bi te dopise objavili in zavzeli stališče do njih, zato moramo stvar odložiti na prihodnje številke. Že zdaj naj pa izjavimo, da bomo morali nekatere stvari skrajšati in izpustiti mesta v pismih, ki ne sodijo v širšo javnost.

Vabimo cenj. bralce, ki bi radi povedali svoje mnenje o tej stvari, naj nam pošljejo svoj prispevek, da se tudi širša javnost seznani z njihovo sodbo o enem izmed najbolj perečih in najtežjih vprašanj sedanje dobe.

*

Nepodpisano avtorko članka »Njene sanje« prosimo, da se zglasi v uredništvu »Družinskega tednika«, da prevzame pisma, ki so prišla zanjo. Obenem jo opozarjamo tudi na spodnji oglas.

Uredništvo.

Gospodično,

ki je napisala članek »Njene sanje«, prosim za njen cenj. naslov. Pismo prosim naslovite na uredništvo »Družinskega tednika« pod šifro »Mnogo sreče«. **Rn.**

Lepota Vas privede do uspeha,
vztrajno negovanje pa do lepote.
O pravilnem negovanju obraza
Vas pouči
izuč. kozmetičarka **Darinka Vdovič,** Ljubljana, Gradišče 4
od 10—12 in od 3—7.

Grof Monte Cristo

Roman

Napisal
Aleksander Dumas

67. nadaljevanje

Po medsebojnih pozdravih v salonu je pomignil bankirju k oknu in mu po primernem uvodu razkril bolečine svojega srca, odkar ga je zapustil njegov ljubljeni oče. Govoril je o prijaznem sprejemu, ki ga je doživel pri baronovih, in o tem, kako je prišel do spoznanja, da mu ni sreče na tem svetu brez gospodične Danglarsove.

Bankir ga je zelo pozorno poslušal; že nekaj dni je pričakoval ta izliv, in ko je prišel, se je njegov obraz prav tako razjasnil, kakor se je pri Morcerfovih besedah pooblačil. Toda mlademu možu ni smel kar brez ugovora pritrdilno odgovoriti.

»Ali niste, gospod Andrea, še nekoliko premladi, da bi že zdaj mislili na ženitev?« reče z dobrohotnim smehljajem.

»O, mislim, da ne,« odvrne Cavalcanti. »V Italiji se v boljših krogih po navadi zelo mladi ženijo. Življenska sreča je preveč opoteča, da je ne bi človek zagrabil, kadar se mu ponudi.«

»Dobro,« meni Danglars. »Če doživi vaša snubitev, ki je meni v veliko čast, blagohoten sprejem tudi pri moji ženi in hčeri, ostane še vprašanje, s kom naj se pogovorimo zastran gmotnih stvari. Navadno urede te reči očetje.«

»Moj oče je moder mož. In ker je računal s tem, da me utegne premotiti in bom za stalno ostal na Francoskem, mi je ob odhodu pustil vse papirje in potrebne listine s pismom, da mi zagotovi 150.000 frankov rente, kadar se oženim. To bo po moji sodbi nekako četrtina njegovih dohodkov.«

»Moja hči dobi pol milijona frankov,« reče s poudarkom Danglars. »Saj je moja edina dedična!«

»Nu, kakor vidite, se bo stvar dala imenitno urediti!« vzklikne Andrea navdušeno. »Glavno je le, da dasta gospa in gospodična svoj pristanek. Tako bi imela 175.000 frankov rente. Denimo, da dosežem pri očetu, da mi namestu rente izplača koj vso glavnico, to bi bilo dva do tri milijone. V vaših spretnih rokah bi nosili najmanj deset od sto.«

»Jaz ne dajem nikomur več kakor tri, kvečjemu tri in pol odstotka,« odvrne bankir. »Moj zet bi bil seveda izjema; njemu bi dal pet in bi si dobiček delila.«

»Imenitno, tast!« vzklikne Cavalcanti. Njegova prostaška narava je vzlic vsemu aristokratskemu firnežu rada udarila na dan. Toda koj se je popravil: »Oprostite, že misel na veliko

srečo mi jemlje pamet — kaj bo šele, ko bo res!«

A tudi Danglars je že zašel docela na kupčijsko stran zadeve.

»Dovolite,« reče z vneto radovednostjo, »saj imate še drugo imetje, ki vam ga oče ne more zadrževati?«

»Kakšno imetje?«

»Nu, po materi vendar!«

»Ah, res, prav imate, imetje, ki me čaka po moji materi Olivi Corsinarejevi.«

»In koliko mislite, da bo tega?«

»Bogme, nikoli se nisem dosti zanimal za te reči. Mislim pa, da bo vsaj dva milijona.«

Danglarsu se kar milo stori ob blagoglasju teh številk.

»Nu,« se graciozno prikloni Cavalcanti, »ali se smem zanesti?«

»Gospod Andrea,« odvrne s povzdignjenim glasom Danglars, »upajte in prepričani bodite, da z moje strani ne bo ovire.«

»Oh, gospod, napravili ste me najsrečnejšega med smrtniki.«

»Dovolite,« povzame čez nekaj časa zamišljeno bankir, »kako da ni z vami prišel vaš pariški zaščitnik in vodnik grof Monte-Cristo?«

Andreo oblije komaj vidna rdečica.

»Pravkar sem bil pri grofu,« odgovori. »Mož je sicer zlata vreden kot človek, toda pogosto ima nekam čudne misli. Mojo pot je popolnoma odobraval in je celo rekel, da mi bo po njegovi sodbi moj oče prav rad izplačal glavnico namestu rente, in da se bo tudi on zame zavzel. Toda da bi šel z menoj snubit, to pa ne; povedal mi je izrečno, da načelno ne mara jemati nase tolikšne odgovornosti. A če se boste v tej stvari obrnili nanj, mi je rekel, vam bo prav rad na uslugo. — Zdaj pa, ko so rodbinski razgovori pri kraju,« se dražestno nasmehne Andrea, »zdaj bi pa rad govoril z bankirjem.«

»Nu, da slišimo!« reče prav tako z nasmehom Danglars.

»Grof mi je dal tole nakazilo na dvajset tisoč frankov. Kakor vidite, ga je sam podpisal; ali lahko nanj dobim pri vas denar?«

»Prinesite mi za milijon takšnih nakazil, pa vam jih vse izplačam,« vzklikne Danglars in spravi papir v žep. »Kdaj boste jutri dopoldne doma, da vam moj sel prinese denar?«

»Če vam je prav, ob desetih dopoldne. Čim prej, tem bolje, ker se mislim odpeljati na izlet.«

»Dobro, ob desetih tedaj!«

•

Drugo jutro je bilo s točnostjo, ki je bankirju delala čast, dvajset tisoč frankov v Andrejevih rokah. Mladi mož se je nato res odpeljal; še prej je pa pustil dve sto frankov za Caderoussa.

S tem izletom se je Andrea hotel samo ogniti svojemu nadležnemu prijatelju. Iz istega vzroka se je tudi vrnil zelo pozno zvečer domov.

Toda komaj stopi iz voza, ko mu stopi naproti vratar.

»Gospod, prišel je oni...« začne nekam v zadregi.

»Kateri oni?« vpraša malomarno Andrea.

Se nadaljuje na 6. strani v 4. stolpcu

Smrt izgubljenega sina pred vrati domačije

Monakovo. V porenski vasi Oberheilbersheimu so ondan drvarji pred zoro našli ob cesti truplo neznanega moškega kakšnih petdesetih let.

Delavci so skušali z umetnim dihanjem obuditi ponesrečenca k zavesti, toda njihov napor je bil zaman. Seveda so pri tem glasno govorili in zbudili kočarko Marijo Linkovo, ki stanuje tik ob cesti. Pogledala je v prebujajoče se jutro in zagledala nejasne obrise moških, ki so se sklanjali nad neko temno gmoto na cesti. Za silo se je oblekla in stekla gledat. Ko se je sklonila k ponesrečencu, je pa nenadoma bolestno kriknila in omahnila v naročje bližnjemu mlademu drvarju.

Kočarka je spoznala v mrtvecu svojega brata, ki so ga imeli že zdavnaj za mrtvega. Spomnila se je, da je ponoči v polsnu slišala rahlo trkanje na okno, toda v tistem hipu je zamrlo, ko je vprašala: »Kdo je?« Prepričana je bila, da se ji je vse to samo sanjalo, in zato je mirno dalje spala. Zdaj je izprevidela, da je trkal na okno njen rodni brat, brat, ki mu — trudnemu popotniku — ni odprla vrat očetove hiše. Izdihnil je na pragu domačije.

Pred 32 leti je odšel Konrad Link z doma in se ni vrnil vsa ta leta, tudi se ni javil domačim, ne znancem. Še med svetovno vojno, ko je sleherni izgubljenec našel pot k očetu, ubogi Konrad Link je ni našel. Sam bog si ga vedi, kje je taval vsa ta leta, kaj je počel in kako je živel. Skrivnost svojega življenja je odnesel s seboj v večnost.

Konradova starša sta med tem že zdavnaj pomrla. Marija je ostala sama na svetu. Sirota je tako uboga, da pokojnemu bratu, ki ga je prignalo hrepenenje v domačo vas, še dostojnega pogreba ni mogla plačati. •

Pustolovska Holandka

Amsterdam. — V holandskih časnikih beremo o nenavadnem plemiškem sporu, ki ga je rešujejo londonski sodniki.

Lord Sholto George Douglas, sin grofa Queensberryja, toži svojo bivšo ženo, zdajšnjo soprogo Beresfordovo, za 520 angleških funtov »vzdrževalnine« na leto.

Gospa Beresfordova, Holandka po rodu, je že petič poročena, vendar pa še enkrat ni vdova. Njen oče je najbogatejši med holandskimi bogataši. Leta 1918. se je v Londonu poročila z nekim Angležem in živela z njim v tujini. Po povratku na Angleško leta 1921. se je ločila od svojega prvega moža in postala žena lorda Sholta Georgea Douglasa. Čez dve leti ji je postalo v zakonu dolgčas. Prosila je svojega moža, naj ji vrne svobodo, za to mu je pa obljubila na leto 520 funtov vzdrževalnine. Toda na Angleškem to ni kar tako. Za ločitev je treba tehtnega vzroka. Mladi lord je menda zaradi zapeljive vzdrževalnine »ustvaril« tudi takšen tehten vzrok. »Spečal« se je v predmestnem hotelu z neko pocestnico in zadevo tako uredil, da je policija našla tam dovolj dokazov njegovega zakonolomstva.

Sodniki so zakon ločili in lord je nekaj let redno prejemal vzdrževalnino od svoje ločene žene. Nenadoma je pa vir teh za moža sramotnih dohodkov usahnil.

Muhasta Holandka se je bila namreč poročila s sinom turškega sultana in postala tako za dobo enega leta princesa, pa se ji je zazdelo preneumno, da bi še dalje plačevala odpravnino za svojo svobodo. Po enem letu se je na Dunaju ločila od princa in omrežila nekega grofa de Sauvignyja. Njen četrti zakon so ločili v Parizu. Kmalu po tej ločitvi se je poročila z gospodom Beresfordom, s katerim izjemoma še današnji dan živi v neskaljenem zadovoljstvu. •

Las razkrinkal roparja

London. — Na Angleškem so vražje »brihtni«, zlasti kar se kriminalistike tiče. Ni dovolj, da zasledujejo pobegle lopove in kaznjence z letali na obrežnem otočju, česar niti Američani ne zmorejo — celo znanstvenike in učenjake poprosijo za pomoč, če se jim nočejo računi ujemati.

Tako je bilo tudi pred kakšnim tednom, ko so na durhamskem sodišču zbirali dokaze proti osem in šestdesetletnemu beraču Williamsu, češ da je oropal stotnika Sedgefielda. Berač je na vse kriplje zatrjeval svojo nedolžnost in se pridušal na vse svetnike, da še nikoli v življenju ni zagrešil nepoštenega dejanja. Sodniki so mu pokazali črno kučmo, ki jo je tat izgubil v naglici na Sedgefieldovem vrtu. Čeprav so priče zatrjevale, da so videle berača že več mesecev v tej kučmi, je Williams trdil, da še živ dan ni pokril svoje sive glave s kučmo, pač pa je nosil zmerom črno čepico.

Sodišče mu ni moglo nesporno dokazati, da je kučma njegova. Poslali so jo končno profesorju kemije F. G. Trybornu v vseučiliščni zavod na preiskavo. Znanstvenik je našel v kučmi srebrno siv las, ki ga je pregledal z drobnogledi in preiskoval s kemičnimi sredstvi. Kaznilniškemu pazniku so med tem naročili, naj na tihem smukne Williamsu s suknjiča vsaj dva lasa. In res: so že tisti dan poslali s posebnim slom profesorju skrbno zavita lasa, ki ju je le ta z drobnogledi in kemično preiskavo nesporno spoznal za enaka lasu v kučmi.

Sodniki so pokazali Williamsu spričevalo profesorja Tryborna in stari grešnik je spričo učenega dokaza priznal svoj greh. Obsodili so ga zaradi starosti samo na leto dni zapora. •

Dr. OETKER-jevi

preparati so neprekosljivi!

Zdravnikova izpoved

Moral je iti za mazača, drugače bi bil od lakote umrl!

V Budimpešti, sredi decembra.

Pred peštanskim sodiščem se je te dni razgalila zdravniška usoda, kakršni najbrže tudi v današnji, s protislovji in paradoksi toli bogati dobi ne bi kmalu našli par. Železniški uradnik Jožef Balog in zdravnik dr. Ludvik Perga sta se zaljubila v isto dekle. Lepotica je uslišala zdravnika. Prezrti ljubimec je tedaj prisegel svojemu srečnejšemu tekmecu nizkotno osvet : razkričal ga je, da je mazač in pustolovec in da bo še v ječi končal. Očitek mazaštva je hotel celo dokazati.

Dvorana je bila nabito polna samega razumništva. In vse je napeto pridržalo dih, ko je vstal v svojo obrambo toženi zdravnik, še mlad, simpatičen mož, ki se mu je na obrazu bralo, da njegova življenjska pot ni bila posuta z rožami.

»Balog dobro ve, da sem zdravnik,« je začel mirno, brez sovraštva. »Ve, kako težko sem se tolkel skozi življenje, ve, da sem stradal in živel v največji bedi. Leta 1920. sem z najlepšimi nadami in poln zaupanja vase začel ordinacijo. Študije sem bil končal z odliko in profesorji so mi obetali sijajno bodočnost. Toda zaman sem čakal pacientov. Le sem pa tja se je oglasil kak obrtnik na »protiračun«: gostilničarka, kjer sem jedel, brivec, ki me je na protiračun bril, čevljar, ki mi je nabijal nove podplate, in krojač, ki mi je na protiračun krpal in likal obleko.

Moral sem zapreti.

Leta 1930. sem kidal sneg. Dobival sem nezaposlenostno podporo. Prenočeval sem v domu brezdomcev. V bolnicah sem dajal svojo kri za transfuzijo; s tem sem si zaslužil 40—50 pengov na mesec (500 Din). A tudi ob to sem prišel. Lačen in razcapan sem se odločil preseliti se na deželo.

Naselil sem se v neki vasi ob Tisi in oprezno zamolčal, da sem zdravnik. Začel sem prodajati ljudem zdravilna zelišča in čudodelna mazila. Čedalje več jih je prihajalo k meni. Zdravil sem jih, dajal jim nasvete in zapisoval prirodna zdravila, in res sem dosegel resnične zdravniške uspehe. Toda denarja nisem videl. Bolniki, sami siromašni kmetje, so plačevali zgolj z živežem. Nekega dne me pa prime gosposka, češ da uganjam mazaštvo. Pokažem jim svojo doktorsko diplomo. Od tistega dne so se začeli pacienti izgubljati; z zdravnikom niso marali imeti opravka.

Tako »razkrinkan« sem moral hočeš nočeš spet vzeti popotno palico v roke in hoditi od vasi do vasi. Tam, kjer ljudje niso vedeli, da sem zdravnik, so me zdravilna zelišča in druga čudodelna sredstva še dosti dobro redila; celo domov sem lahko pošiljal. Tako se mi je naposled posrečilo dobiti službo v neki bolnici, pred kratkim sem pa — kolikšne sreče! — v majhnem mestu lahko odprl ordinacijo kot pravi zdravnik...«

Zaslišavanje prič, osramočeni tožitelj umakne tožbo, sprava. Celo sodniki, vajeni žaloiger, so bili ganjeni, gledalci so pa odhajali presunjeni, kakor bi bili prisostvovali realistični drami.

Najmanjše ime na svetu

Manila. — Novorojenka gospoda Simplicia Fernanda v Guyapu (pokrajina Nueva Ecija, Filipini) se lahko ponaša, da ima najdaljše krstno ime na svetu. Iz docela neznanih razlogov je dal oče krstiti ubožico na neizrekljivo ime, ki mu moramo privoščiti celo vrsto, če ga hočemo spodobno napisati. Takole je ime ubogi potomki Simplicia Fernanda:

»Palmaristerisisimaluzmindanicia«.

Učeni ljudje so iskali, iz česa je neki to strahotno ime sestavljeno. In so s trudom res odkrili nekatere elemente. Tako so dognali, da se v imenu skriva rodbinsko ime prejšnjega vseučiliškega rektorja (Palma) in imeni dveh filipinskih otokov (Luz in Mindanao). Ostalim sestavinam kilometrskega imena pa učenjaki niso prišli na sled.

Za bistre glave

Par orehov, da jih boste razbijali v praznikih

V pričujočih vrsticah smo izbrali za vas, dragi bralci, nekaj šaljivih vprašanj in računskih nalog, ki vam bodo — upamo — prišle kakor nalašč za praznike. Kdor jih ne bi mogel rešiti, naj ne misli, da je zato manj vreden član človeške družbe; številke pač niso za vsakogar, to še iz šole vemo. A vendar so te naloge tudi za neračunarje zanimive; prvič zato, ker se zde na videz tako neznansko lahke (saj so, samo zapeljati se jim človek ne sme dati!), drugič pa zato, ker so vse vzete iz življenja in prakse.

Tako, zdaj se pa pomerimo!

1. vprašanje

Steklenica z vinom stane 14 Din. Koliko stane steklenica sama, če stane vino 10 Din več kakor steklenica?

2. vprašanje

Ena opeka tehta eno kilo in pol opeke. Koliko kil tehtajo tri opeke?

3. vprašanje

Na knjižni polici si je črv zvrtal pot skozi tri zvezke nekega romana, ki stoje po vrsti drug zraven drugega. Da se pregloda skozi eno platnico, potrebuje en dan, za liste enega zvezka tri dni, za en zvezek tedaj (dvakrat po eno platnico in skozi liste) pet dni.

Kako dolgo bo trajalo, preden se bo črv preglodal od prve strani knjige do poslednje?

4. vprašanje

Neki gospod je kupil v trgovini par rokavic za 30 Din in je plačal s petdesetakom. Trgovec ni imel drobiža; zato stopi k sosedu, da mu zmenja srebrnik. Potlej dá kupcu 20 Din nazaj.

Komaj je kupec odnesel pete, ko soseda opazi, da je srebrnik ponarejen; seveda mu mora trgovec škodo poravnati. Ker je moral kupcu dati 20 Din iz petdesetaka nazaj, ima tedaj 70 Din škode. — Ali je to res?

5. vprašanje

Kmetica prinese jajca na trg. Prvi kupki proda pol svoje zaloge in še pol jajca, drugi pol ostanka in še pol jajca in prav tako tretji in četrti. Potlej ji ostane še eno jajce.

Koliko jajc je kmetica prinesla na trg?

(Odgovori na 9. strani)

Križanka štev. 24

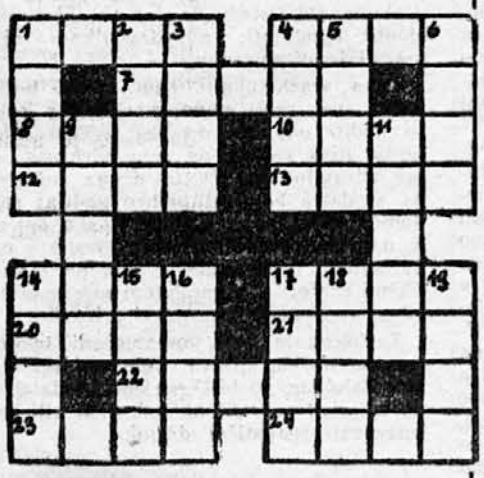

Pomen besed

Vodoravno: 1. hrana, 4. hudodelstvo, 7. glasbeno delo, 8. era, 10. bližnji sorodnik (v otroškem jeziku), 12. drag kamen, 13. prestolnica Peruja, 14. lakota, 17. žensko ime, 20. poškodba, 21. moško ime, 22. dišeča tvarina, 23. krajevni prislov, 24. krstno ime slavnega sportnika.

Navpično: 1. ženska diktatorka, 2. del stanovanja, 3. samostanski predstojnik, 4. gorovje v Rusiji, 5. bližnja sorodnica, 6. zemljepisni pojem, 9. prevzetna, 11. rimska Ljubljana, 14. ljubljanska znamenitost, 15. azijska država, 16. gospa, 17. darilo sv. treh kraljev, 18. krstno ime enega izmed največjih sleparjev v svetovni zgodovini, 19. gorovje v Ameriki.

Rešitev križanke št. 23

Vodoravno, po vrsti: trs, v, drn, amalija, obe, a, ako, s, ticek, j, aga, u, one, onegavi, oda, a, oče.

Prvi je skočil s padalom

neki kaznjenec pred 150 leti

Francoski kralj mu je za nagrado podaril življenje, izumitelj padala pa mošnjo zlatnikov

Bilo je leta 1777. V temni celici pariške trdnjave je ždel pod večer na kamniti klopi močan možakar in lovil z očmi poslednje odtenke svetlobe, ki so se kradli skozi ozko zamreženo špranjo. Poslednjič je zrl v zamirajočo luč dneva. Jutri ob zori bo moral odkupiti svoj zločin z glavo.

Jean Dumier se je zamislil. Tedaj so nenadoma zarožljali ključi v težkih železnih vratih. Jean se je zdrznil. Zazdelo se mu je, da je presedel v mislih vso noč — in zdaj je prišel krvnik ponj, da z njegovo krvjo opere nedolžno kri, ki jo je prelil pred meseci v gozdovih Južne Francije.

Toda namestu zakrinkanega krvnika je ugledal dobrodušnega ključarja, za njim pa visokega, elegantno oblečenega gospoda.

Neznanec se je zaupno sklonil k Jeanu in začel brez ovinkov:

»Čaka vas smrt, Jean Dumier, ali pa svoboda, če storite to, kar bom zahteval od vas.«

»O, brž, govorite!« je zajecljal obsojenec in v očeh mu je zasijal up.

»Pogumni morate biti! Stvar je zelo enostavna. Z najvišjega stolpa trdnjave morate skočiti v globino, in če pristanete na zemlji živ in zdrav, vam bo kralj podaril prostost. Ne bojte se, saj ne boste skočili v globino golih rok. Izumil sem plašč, ki se pri skoku razpne in pomaga, da človek brez nesreče in poškodbe pristane na zemlji. Glejte, ves Pariz ne premore pogumneža, ki bi tvegal tak poskus. Javno sem pozval meščane, siromake in potepuhe, toda nihče se ni javil. Jaz pa hočem za vsako ceno nevernim Tomažem dokazati, da ima moj izum rep in glavó.«

»Že prav, gospod — a zakaj sami ne poskusite?« je nejeverno vprašal Jean.

»Po mojih računih in poskusih je stvar v redu. Toda utegnilo bi se vendarle zgoditi, da se poskus izjalovi. Morda bi se krila ne odprla in obležal bi mrtev na trdem pariškem tlaku. Vam, Jean, je vseeno. Boljša je smrt v upanju na morebitno rešitev kakor vrv za vratom!«

Jean Dumier se je vzravnal. V svitu ključarjeve leščerbe je kar zasijal od poguma.

Prihodnjo nedeljo zjutraj je korakalo šest mož po strmih ozkih stopnicah na vrh najvišjega stolpa trdnjave. Prvi je stopal profesor Deaufortague, izumitelj skrivnostnega padalnega plašča, za njim jetniški paznik, nato Jean Dumier, spet jetniški paznik in dva sodnika. Profesor se vrh stolpa še oddehnil ni. Z mladeniško gorečnostjo je pričel pritegovati pasove padala obsojencu okrog života. Na širokem trgu ob stolpu je bilo zbranih na tisoče radovednih Parižanov.

Dumier je hrabro stopil na kraj ploščadi in se zazrl v mravljišče ljudi, ki so nestrpno čakali senzacije. Profesor Deaufortague mu je še v poslednjem trenutku zavpil: »Roke držite vodoravno in mahajte z njimi na vso moč kakor tica s krili. Moj aparat se bo zanesljivo razpel. Le pogum, dečko, in srečno pot v solnčno bodočnost!«

V tistem hipu je Dumier odskočil. Hlastaje, kakor bi iskal opore, je krilil z rokami. Padal je navpično ko kamen v globok studenec, nenadoma ga je pa zavrtelo in dvignilo kakor list, ki se motovili jeseni z drevesa. Plašč se je bil razpel, zrak ga je vzbočil in tako je bilo, kakor bi bil obtičal med nebom in zemljo. Dumier se je vleknil, stisnil roke ob boke in se prepustil usodi. Kmalu na to je pristal živ in zdrav na bližnjem travniku. Bil je bled ko zid. Čez nekaj minut je pritekel k njemu presrečni izumitelj in mu z eno roko molil kraljev oprostilni dekret, z drugo pa mošnja zlata.

Tisti dan sta bila dva človeka v Parizu brezmejno srečna: profesor Deaufortague in oproščeni Dumier.

Debeli in suhi na vodi

Copyr.: Metro-Goldwyn-Mayer

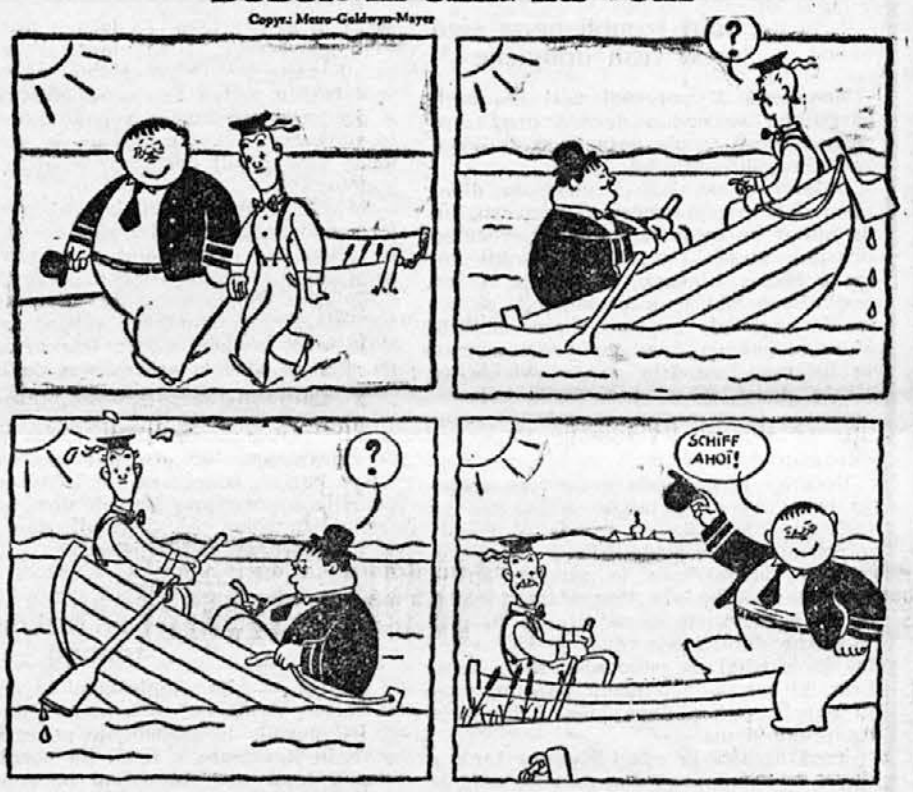

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 5. strani

»Gospod, ki mu vaša svetlost izplačuje rento.«

»Aha,« se spomni Andrea. »Stari služabnik mojega očeta. Nu, saj ste mu izplačali dve sto frankov, ki sem vam jih pustil, ne?«

»Da, svetlost. Pa jih ni hotel vzeti.«

»Kaj, ni jih hotel vzeti?« vpraša malone hripavo Andrea.

»Ne, rekel je, da mora govoriti z vašo svetlostjo. Povedal sem mu, da vas ni doma; spočetka ni hotel o tem niti slišati, potlej se je pa toliko vdal, da mi je izročil za vas tole zapečateno pismo.

»Dajte mi ga!« reče hlastno Andrea.

In pri svetiljki svoje kočije prebere:

Kje stanujem, veš. Čakal te bom jutri zjutraj ob pol devetih.

Andrea si skrbno ogleda pečat, če ga ni nemara kakšna radovedna roka načela; toda pečat je bil cel in nedoteknjen.

»Hitro izprezi in pridi potem k meni,« reče nato svojemu livriranemu slugi in naglo izgine v hišo.

Drugo jutro je hitel mlad mož v novi livreji čez predmestje Sv. Antona v ulico Ménilmontant, se ustavil pred vrati tretje hiše na levi in se zaman oziral okoli sebe po vratarju.

»Koga iščete, lepi mladenič?« ga vpraša branjevka na drugi strani ceste.

»Gospoda Palletina, dobra mamica,« odgovori mož v livreji.

»Zadaj na dvorišču ga boste dobili, na levi, v tretjem nadstropju.«

Livriranec odide po naznačeni poti in nejevoljno potegne za zvonec. Čez nekaj sekund se prikaže izza zamreženega okenca v vratih Caderoussov obraz.

»Oho, to si pa točen,« vzklikne nekdanji krčmar in skoči odpirat.

Mladi mož vstopi in vrže svojo livrejsko čepico srdito v kot.

»Mirno, mirno, kaj se boš jezil, dečko!« ga skuša pomiriti Caderousse. »Poglej, mislil sem na to: ali vidiš, kako okusen zajtrk sem pripravil? Same jedi, ki jih imaš rad.«

»Že prav!« zagodrnja nejevoljno Andrea. »Če si me samo zato poklical, da bom s teboj zajtrkoval, naj te hudič vzame!«

»Nikar, sinko!« odmahne sladko Caderousse. »Med jedjo se človek najlaže kaj pomeni. Sicer pa, nehvaležnež — kaj nisi nič vesel, da spet vidiš svojega starega prijatelja? Meni vsaj silijo kar solze v oči od veselja.«

»Molči, hinavec stari!« ga prezirljivo zavrne mladi mož. »Ti da bi se veselil mojega prihoda?!«

»Menda!« zareži Caderousse in si obriše ob predpasnik kuhinjski nož, ki je z njim pravkar rezal čebulo. »Če bi te ne ljubil, ali misliš, da bi prenašal to pasje življenje? Poglej, prišel si k meni v livreji svojega sluge — dokaz, da ga imaš; jaz ga nimam in si moram sam lupiti krompir in prati zelenjavo. Nos vihaš nad mojo kuhinjo, ker ješ kajpada v družbi grofov in princev. Tudi jaz bi lahko jedel v boljši družbi, če bi hotel. Zakaj neki si tega ne

privoščim? Samo zato, da ne spravljam svojega malega Benedetta v zadrego. Ali je tako ali ni?«

Zelo nedvoumen pogled je še podčrtal te njegove besede.

»Dobro, naj bo,« prikima Andrea. »Recimo, da me imaš res rad; a zakaj si me izvabil sèm?«

»Da te malo vidim, sinko. Pred vsem pa, da te povabim na svoj zajtrk. Nu, sedi vendar! Aha, mojo sobo si ogleduješ, moje štiri slamnate stole, moje poceni podobe. Kaj hočeš, tu nisva v ‚Hotelu princev'!«

»Kaže, da si se naveličal tega življenja in da se nič več ne počutiš srečnega. In vendar si se tako veselil življenja dosluženega peka?«

Caderousse vzdihne.

»Kaj bi torej še rad? Tvoj sèn se je vendar uresničil!«

»Eh, Benedetto, to je ravno tisto: ostal je samo sèn. Dosužen pek je bogat in ima rento.«

»Smrt božja, kaj ti mar nimaš rente?«

»Jaz?«

»Menda! Saj ti vsak mesec prinesem dve sto frankov!«

Caderousse zmigne z rameni.

»Grenko je navezan biti na denar, ki gre človeku tako nerad iz rok in lahko danes ali jutri izostane. Menda boš sam izprevidel, da moram zato varčevati, zakaj sreča je opotečа. Tvoja sicer ne; saj vem, da se ženiš z Danglarsevo hčerjo.«

»Z Danglarsovo? Kako si rekel?«

»Menda! Ali naj mar rečem s hčerjo barona Danglarsa? To bi bilo tako kakor če bi tebi rekel grof Benedetto... Danglars je bil moj prijatelj, in da nima tako kratkega spomina, bi me povabil na svatbo... ko je bil vendar tudi on na moji... O, takrat še ni bil tako ohol, bil je samo neznaten pomočnik pri gospodu Morrelu. Pri njem in pri grofu Morcerfu sem bil večkrat na kosilu. Vidiš, da imam lepa znanstva; če bi jih hotel le malo negovati, bi se lahko srečavala v istih salonih.«

»Beži no! Od same zavisti se ti dela mavrica pred očmi.«

»E, ne boj se, Benedetto, dobro vem, kaj govorim. A sedi že vendar, drugače bo vse mrzlo.«

Caderousse je dal dober zgled in začel z velikim tekom jesti. Tudi njegovemu gostu se je videlo, da mu gre v slast.

»Kako ti diši?« vpraša Caderousse s polnimi usti.

»Tako imenitno, da se čudim, kako se more človeku, ki zna tako sijajno kuhati, zdeti življenje težko.«

»Vidiš, to je od tega, ker mi vso srečo greni misel, da živim na troške svojega prijatelja, čeprav sem si prej zmerom sam služil svoj vsakdanji kruh.«

»Eh, to naj te ne skrbi!« se zasmeje Andrea. »Saj imam jaz za dva dovolj.«

»Ne, ne! Če mi verjameš, ali ne, ob koncu vsakega meseca me grize vest, in tako tudi včeraj nisem hotel vzeti onih dve sto frankov.«

»Kaj, zato ker te grize vest, si hotel z menoj govoriti?«

Se nadaljuje na 8. strani v 4. stolpcu

Novela „Družinskega tednika"

Rokavica

Francoski napisala Katja Agadova

»Gospod doktor... neka dama bi rada z vami govorila.«

Bradier je odložil prtič.

»Kaj ste ji mar odprli? Saj ste znoreli, Marija — ali ne vidite, da je že osem ura?«

»Vem... toda...«

Čeprav je skušala Marija skriti desnico pod predpasnikom, je Bradier vendarle opazil bankovec za deset frankov. Razumel je.

»Hm... podkupljenje torej...«

Z nasmehom je vstal in nekaj trenutkov nato so se za njim zaprla težka vrata njegovega kabineta.

»Ti?«

Bradier je obstal sredi sobe. Neznanka je pobesila glavo.

»Da... rada bi...«

»Pusti me! Kako si se predrznila? Že tolikokrat si se po najini ločitvi skušala sestati z menoj... Kaj bi rada?«

»Ljubim te...«

»Molči... Po vsem tem, kar se je pripetilo, se še upaš k meni? K svojemu ljubimcu pojdi!«

»Poslušaj me... Po tvoji krivdi je bilo... Da si me mogel razumeti...«

»Vse sem storil, kar sem mogel... Pri meni nimaš ničesar več iskati!«

Mlada žena je globoko vzdihnila in stopila k ogledalu. Potisnila si je žametni klobuček na svoje temne lase in šepnila:

»Prosim te, André, daj, pričvrsti mi tenčico...«

»Rotim te, Helena, pojdi...«

S tresočimi se rokami ji je André pomagal. Njune oči so se srečale v zrcalu. Izpreletelo ga je, da bi jo stisnil v svoje roke in nič več ne spustil od sebe... Zdajci se je pa zresnil in brez besede odšel iz sobe.

Helena je stisnila Mariji bankovec v roko in vdano zamrmrala:

»Skušala bom drugič priti!«

»Milostljiva gospa se lahko name zmerom zanese.«

Ko je ostal sam, se je André pogreznil v naslanjač in dolgo nepremično strmel predse. Zdajci je pa zbudil njegovo pozornost majhen črn predmet v kotu: rokavica, drobna vonjava ženska rokavica, zmečkana, kakor bi hotela prositi usmiljenja. Počasi jo je André pobral in s stisnjenimi zobmi pritisnil na lice... Helena... Helena jo je nosila, ona jo je pozabila pri njem, ta košček svile dehti po njenih prstih, njene kože se je dotikal in njenega obraza.

Z zaprtimi očmi vidi André pred seboj še druge rokavice, dolge, muhaste, iz belih čipk, ki jih je mlado dekle, malce razgreto, po plesu zagnalo v naslanjač; Helena je bila to, njena lepota ga je bila omamila že prvi večer, ko sta se seznanila.

Tudi nanjo je bil André napravil vtis, molčečni, resni mož, ki je tako rad plesal z njo.

Otroško začudena in počaščena, si je bila razposajeno slekla rokavice, položila svoje tople roke Andréju na lica in vzkliknila med smehom:

»Nič več ne morem! Čisto na koncu sem že! Poglejte, kako mi roke žare!«

*

Nekaj mesecev nato sta bila mož in žena.

Premalo vajen žensk, ljubosumen in preveč molčečen, André pač ni opazil, da njegova mlada žena ni srečna.

Bala se je zasmejati se na glas, iz strahu, da ne bi zmotila svojega moža, ki se je pripravljal za sprejem bolnikov. Nikamor ni zahajala, da ne bi zbudila njegovega ljubosumja, in tako je po cele ure presanjala s svojim psičkom Fokom.

Nekega dne ju je, Foka in njo, zgrabila blazna želja po razgibanju. Skrivala se je za naslanjače, se smejala in naposled prevrnila neko mizico — a zato se ji je vsej zasopli, z razmršenimi lasmi, posrečilo psička ujeti. S povzdignjenim kazalcem in z glasom, ki se je dušil od smeha, je vzkliknila:

»Če bi nas bilo troje, bi bilo še dosti zabavnejše, veš, Fok!«

Zdajci je pa njen nasmeh zamrl in prestrašeno je dodala:

»Toda Lina je prelena!«

Zagledala je bila namreč Andréja, ki je stal z nagubanim čelom na pragu.

Stopila je k njemu, negotovo, in mu pogledala v obraz. Bežno jo je poljubil na čelo.

»Kako si vroča! Brž, preobleci se, drugače se boš še prehladila.«

Obraz se ji je raztegnil od razočaranja. Šla je v svojo sobo. André je nejasno čutil, da ji mora reči nekaj ljubega in nežnega, nekaj, kar mu nikoli ni hotelo iz ust. Hotel jo je zadržati. Toda njegove živčne roke so le nerodno raztrgale Helenino domačo haljo, ki ji je bila tako draga.

»Pusti me!« je samo rekla.

*

Spet sta minila dva meseca: on je delal ves dan brez prestanka in zvečer, ko je s pridržanim dihom stregla na šum njegovih korakov, je prišel in spet govoril o svojih bolnikih, o svojem poklicu, ki mu je bil tako drag, oživel je in kar trepetal od navdušenja — in ni opazil, da je njegova mlada žena skrila glavo v blazino in bi najrajši zavpila na glas.

Rokavica, ki jo je André stiskal k sebi, zdrsne na preprogo. In André zagleda spet njo pred seboj s prav takšnimi rokavicami, v preprosti sivi žametni obleki, kako sedi v prvi vrsti in posluša njegovo predavanje. Spomni se, da je govoril o duševnem zanemarjanju zakonskih žena in da si je ona s koncem orokavičene roke obrisala solzo.

Zakaj, zakaj ni tega takrat razumel?

*

Spet je minilo nekaj mesecev. Brezimno pismo, ločitev, potem nič več. Pozabljena rokavica v kotu njegove sobe. — — —

V mrzlo noč stopa André z velikimi koraki. Potrka na vrata. Helena dvigne glavo.

»André! Ti! Vendar že!«

Sklene jo v roke in jo poljubi na lase.

»Poslušaj, prišel sem, da ti povem, da te ljubim, da je bilo vse le moja krivda... da sem premislil... da mi je ta rokavica vse povedala. česar nisem nikoli prej slutil...«

Z očmi polnimi solz seže Helena po rokavici, ki ji jo je André ponudil. In med tem ko ji klečeč pred njo šepeče vse ljubezenske besede, ki jih dotlej nikoli ni našel, se mlada žena čudno smehlja. Ta rokavica, vzrok njene sreče, ni njena; Bog ve katera slučajna dama jo je spustila v njeno življenje.

Hvaležno jo zapre v predal in sanjavo poboža Andréja po laseh...

Sv. Katarino v Parizu

posebno slave dekleta, ki imajo že več ko 25 let. Na zunaj jih spoznate po prečudnih klobukih, ki si jih napravijo za ta dan.

Zelo primerna

BOŽIČNA DARILA!

*

Največja izbira!

*

Reklamne cene!

A. & E. SKABERNE

LJUBLJANA

Največji vijak na svetu

ima nemški prekooceanski parnik »Evropa«. En sam tak vijak tehta več ton. Zdaj so jih spravili na suho, da jih očistijo. Slika nazorno kaže velikost takega vijaškega orjaka

Dr. OETKER-jev pecilni prašek in Dr. OETKER-jev vanilinov sladkor!

Gospodinji za božič

Potice in pecivo

Fini keksi

10 dek sirovega masla zdrobimo v 55 dekah moke, vmešamo 30 dek sladkorja, pol zavojčka vanilijevega sladkorja, osminko litra kisle smetane, pol deke jedilne sode in 2 celi jajci. Na deski zgnetemo vse to v precej trdo testo in ga zrežemo v za pest debele kupčke. Vsak kupček testa na drobno zvaljamo, z liki pa izrežemo kekse, ki jih polagamo na ovoščeno ali omaščeno pločevinasto pekačo ter jih pečemo v vroči pečnici, dokler lepo ne porjave.

Spečene kekse spravimo v pločevinaste škatle ali v steklenice, ker ostanejo dalj časa krhki.

Huzarski krofki

7 dek z vanilijo mešanega sladkorja, 14 dek sirovega masla in dva rumenjaka dobro spenimo, pridenemo 17 in pol dek moke in zgnetemo v testo. Iz testa napravimo za oreh veliko kroglice, jih položimo na pločevinasto ovoščeno ali omaščeno pekačo ter vtisnemo s prstom v sredino kroglice jamico. Vsako kroglico pomažemo z beljakom in potresemo s sesekljanimi mandlji. Krofke pečemo v zmerno vroči pečnici, dokler lepo ne zarumene, nato pa polagamo v vsako vdolbino sredi krofkov koščke trde marelične mezge.

Adria prašek je boljši

Božične rezine

Za jajce sirovega masla spenimo z 8 rumenjaki in 10 žlicami sladkorja, nato pa vmešamo 8 žlic moke.

Iz beljakov stolčemo trd sneg ter ga rahlo vmešamo.

Pekačo namažemo z mastjo, jo pomokamo in denemo mešanico v njo. Pripravljeno testo potresemo z rozinami in z v klinčke zrezanimi mandlji in ga pečemo v zmerno vroči pečnici, dokler lepo ne zarumeni.

Spečeno testo zrežemo diagonalno v enakomerne rezine. Pecivo se ne kvari in je zelo okusno, zlasti pri čaju in vinu.

Potice

Za kilo moke potrebujemo 4 do 6 dek kvasa, kajti testo je finejše, čim več kvasa je.

Kvas zdrobimo v lonček, prilijemo malo tople vode, dodamo kavno žlico stolčenega ali eno kocko sladkorja, 3 do 4 žlice moke, premešamo in postavimo na rob štedilnika, da vzhaja.

Testo. V četrt litra toplega mleka vžvrkljamo 2 rumenjaka ter dodamo 10 dek sladkorja in pol žličke soli. To zmes vlijemo na pol kile pogrete moke, v kateri smo prej zdrobili 8 dek sirovega masla ali masti. Šele nato pridenemo vzhajani kvas in nastrgano limonovo lupino. Precej nato pričnemo s kuhalnico stepati testo v skledi in ga stepamo tako dolgo, da se testo loči od kuhalnice.

Stepeno testo pustimo vzhajati na toplem. Ko se dvigne in ga je dvakrat več, ga na pomokanem prtu tenko razvaljamo, namažemo z nadevom in trdno zavijemo. Potico položimo v omaščen lik in pustimo še enkrat vzhajati, potlej jo pa pečemo $^3/_4$ do 1 ure v vroči pečnici.

Nadevi

Orehov: $^3/_4$ litra zmletih jedrc poparimo z vrelim mlekom ($^1/_4$ l). Napitim in ohlajenim primešamo sesekljane limonove lupine, ščep stolčenih klinčkov in cimeta, 2 žlici kisle smetane, veliko žlico sirovega masla in eno celo jajce. Nadev namažemo na razvaljano testo in ga potresemo povrh še s $^1/_4$ litra suhih zmletih jedrc, pestjo stolčenega sladkorja in pestjo drobtinic.

Čokoladni: V dveh žlicah mleka raztopimo 12 dek čokolade, primešamo 12 dek sirovega ali stopljenega masla, 2 rumenjaka in sneg 2 beljakov. Nadev namažemo na razvaljano testo, ga potresemo s stolčenim sladkorjem, z 10 dekami sesekljanih mandljev ali lešnikov in s pestjo drobtinic

Rozinov: V četrt litra kisle smetane vmešamo 3 žlice stolčenega sladkorja, pol vrečice vanilijevega sladkorja, sesekljane limonove lupine, ščep cimeta, 2 rumenjaka in sneg 2 beljakov. Na razvaljano testo namažemo nadev in ga potresemo s $^1/_4$ kile očiščenih rozin, stolčenim sladkorjem in drobtinicami.

Zimska hrana

Kaj moramo jesti, da se bomo dobro počutili? Preden odgovorimo na to vprašanje, si na kratko oglejmo nekatere fiziološke okoliščine.

Kadar je zunaj mraz, potrebuje naše telo več toplote, če naj ohrani svojo toploto na 37° C. Poleti, ko je okoli nas toplo, je stvar lažja. Dokazano je, da se zaradi mraza porabi v človeškem telesu za eno tretjino več maščobe — samo zato, da se izravna oddaja telesne toplote na mrzli zunanji zrak. Ta maščoba se porabi s tem, da se hitreje gibljemo, ko se hočemo ogreti, da hitreje dihamo in tako dalje.

Vabimo Vas k nakupu v najcenejši oblačilnici
A. Presker
Sv. Petra cesta 14

Če si pa pozimi izberemo takšno hrano, ki ustvarja mnogo toplote, pomagamo telesu, da s svojo toploto varčuje.

Zato pozimi več jemo in izdatneje kakor poleti; posebno pri otrocih moramo paziti, da dobe dosti hrane; saj jo žre mraz, ne želodec. To se vidi že poleti. Ko pride človek s kopanja, kjer je oddal mnogo telesne toplote vodi, ima velik tek. Tudi po drsanju in smučanju, ko je človek premražen, dobi mnogo večji tek kakor drugače.

Glede kakovosti jedi nas uči fizika, da nam daje največ toplote maščoba. En gram maščobe dá 9'4 kalorije, en gram trsnega sladkorja pa samo 4 kalorije in prav toliko 1 gr beljakovine. Maščoba je tedaj najsmotrenejše »kurivo« za naše telo.

Fizika nas dalje uči, da dá 100 gr maščobe prav toliko izgorilne toplote kakor 232 gramov škroba, 234 gr trsnega sladkorja ali 243 gr mišičastega mesa. Maščobe nam je treba tedaj najmanj jesti, da ohranimo toploto, ker ima dvakrat tolikšno gorilno moč kakor beljakovina in ogljikovi hidrati. Praktično se to pravi: **v mrazu jejmo mastne jedi in jih dobro zabelimo**, da čim bolj podkurimo svojemu telesu. Eskimi na primer pijó ribje olje kakor mi vodô, Sibirci pa pojedo po cele kile masla na dan.

Šele za maščobo pridejo na vrsto ogljikovi hidrati, to sta moka in sladkor. Med mokami je najmastnejša ovsena moka, ker ima 6 odstotkov maščobe; ržena moka ima samo 2 odstotka, pšenična pa komaj 1'4 odstotka.

Ker maščobe same ne moremo jesti ali je vsaj v velikih množinah ne prenesemo, je važna naloga naše kuhinje, da dá pozimi jedem čim več maščobe v kar najprijetnejši obliki. Olje dodajajmo na primer v obilici solati, mast pečenki, maslo zmečkanemu krompirju (piréju) in pražencu, smetano raznim omakam, jajca kremam, šodôju itd. Velikega pomena so v tej zvezi razna sočivja, kakor na primer ohrovt, zelje, cvetača in krompir; čeprav sama po sebi ne ustvarjajo skoraj nič toplote v našem telesu, imajo pa to lastnost, da lahko vpijejo silno veliko maščobe. Tudi nekatere navadne močnate jedi — rezanci, makaroni itd. — prenesejo mnogo masla, smetane ali masti.

Maščoba je tedaj najprimernejša hrana za zimo. Zato tudi ni golo naključje, da jo pozimi mnogo laže prenesemo kakor poleti.

Kakao in čokolada

Škoda, da vsaka gospodinja ne ve, kako tečna, zdrava in redilna sta kakao in čokolada. V čokoladi je pač več maščobe in ogljikovih hidratov, v obeh je pa precej mirenalnih soli in proteina.

V gospodinjstvu pripravljamo zvečine čokolado in kakao z mlekom. To seveda poveča redilnost, kajti poleg maščobe, ogljikovih hidratov, proteina in mineralnih soli, ki so že v čokoladi in kakavu, pridobimo z mlekom še kalcij, protein, maščobo, ogljikove hidrate in nekaj važnih vitaminov. Telo sprejme torej s čokolado ali kakavom mnogo več redilnih in zdravju koristnih snovi, kakor po navadi mislimo.

V gospodinjstvu lahko uporabljamo kakao in čokolado na več načinov. Če ju vmešamo v koruzno moko, pripravimo okusne pudinge, pustete, nadeve in še kaj več. Čokolada in kakao sta priljubljena zlasti zaradi prijetnega okusa. *

Če še ne veš

Bisernico moramo čistiti samo s hladno vodo in kredo. Čiščenje s toplo vodo, milom ali s čim drugim je zgrešeno, ker zgube predmeti iz bisernice značilen mehek srebrni sijaj.

Nikljaste predmete čistimo z vodo, v kateri smo kuhali olupke čebule. Včasih samo jih smemo zdrgniti s čistilnim praškom za srebro ali alpako.

Kozarca, ki sta vtaknjena drug v drugega, se včasih močno sprimeta. S silo se ne dasta odvojiti. V notranji kozarec nalijemo torej mrzlo vodo, zunanjega pa vtaknemo čez rob v precej toplo vodo. Potlej gre lahko!

Primerjajte ceno in kakovost našega blaga, odločili se boste za nakup zimskega plašča in perila pri tvrdki
Drago Gorup & Co.
LJUBLJANA, Tyrševa cesta 14 (Dunajska cesta)

GROF MONTE-CRISTO

Nadaljevanje s 7. strani

»Zato, da. Zraven se mi je pa porodila še neka misel. Človeku je strašno nerodno čakati vselej na konec meseca.«

»Eh,« meni filozofsko Andrea, »ali nam ne poteka vse življenje v samem čakanju? Ali mar jaz kaj drugega počnem kakor čakam? In vendar ne izgubljam potrpljenja.«

»Seveda, ko ne čakaš piškavih dve sto frankov, temveč pet ali šest, ali pa celo deset tisoč. Pa vrniva se k stvari. Hotel sem ti reči, če bi bil na tvojem mestu, bi pametneje napravil...«

»Glej! Kako pa, če smem vedeti!«

»Rekel bi jim, da imam lepo priložnost za nakup kakšnega posestva in bi v ta namen potreboval svojo rento za pol leta naprej. Nu, in ko bi jo dobil, bi gledal, da se jim izgubim izpred oči.«

»Glej, glej, saj to pa še ni tako nápak ideja!«

»Ljubi prijatelj, ti samo jej, kar ti prinesem na mizo, in poslušaj moje nasvete, pa se ti bo telesno in duševno dobro godilo.«

»A zakaj se potem sam ne ravnaš po tem nasvetu? Zakaj se potem sam ne daš izplačati za pol leta ali za celo leto in se ne odpraviš recimo v Bruselj?«

»Kaj naj vraga počnem z dvanajst sto franki?«

»O, Caderousse, kako si se preobjedel! Še pred dvema mesecema si skoraj umiral od lakote, zdaj pa...«

»Tek pride z jedjo,« odvrne Caderousse. »Sicer sem si pa napravil neki načrt.«

Caderoussovih načrtov je bilo Andreo še bolj strah kakor njegovih misli: misli so bile šele kal, načrti pa že dozorelost. »Da slišim, kakšen je tvoj načrt. Najbrže bo nekaj posebnega.«

»Zakaj ne? Čigav je bil pa načrt, po katerem sva dala slovo državnemu zavodu, ki naju je zastonj redil? Mislim, da je bil moj in da ni bil ravno tako slab, drugače danes ne bi bila tu.«

»Tega ne tajim,« odvrne živahno Andrea. »Saj ti pride časih kakšna pametna reč na um. Nu, da slišim tvoj načrt!«

»Ali mi moreš priskrbeti petnajst tisoč frankov, ne da bi tebe stalo le beliča? A kaj govorim! Trideset tisoč frankov potrebujem, če naj postanem spet mož poštenjak.«

»Ne,« odvrne suho Andrea, »tega ne morem.«

»Zdi se mi, da me nisi prav razumel,« meni mrzlo Caderousse. »Rekel sem ti, da ne bi tebe stalo niti beliča.«

»Ali naj mar kradem, da prideva spet tja, od koder sva prišla?«

»O, meni je končno vseeno, Čudak sem, veš; in tako me časih prime hrepenenje po mojih tovariših. Pri meni ni tako kakor pri tebi, ki si brez srca in si ne želiš drugega... kakor da svojih tovarišev ne bi več videl.«

Andrea prebledi in vztrepeta.

»Tiho, Caderousse! Nikakih abotnosti!«

»O ne boj se, mali moj Benedetto! Pomagaj mi, da pridem do teh trideset tisoč frankov; tebi se ne bo treba prav nič mazati, vse bi sam opravil.«

»Nu, bom videl,« reče Andrea. »Dotlej mi boš pa zvišal moje mesečne dohodke na pet sto frankov, kajne, dečko. Rad bi si namreč vzel gospodinjo.«

»Dobro, dobil jih boš. Toda povem ti, da mi ne bo lahko, dragi Caderousse... Preveč zlorabljaš mojo...«

»Beži no, kakor da ne bi grabil iz blagajne brez dna!«

Človeč bi mislil, da je Andrea čakal teh besed kakor igralec izločnice. Zakaj v očeh se mu je ukresal nagel blisk, a je koj nato ugasnil.

»To je res,« meni počasi. »Moj pokrovitelj je z menoj zelo dober.«

»Koliko ti dá na mesec?«

»Pet tisoč frankov.«

»Toliko tisočakov tedaj, kakor mi ti privoščiš stotakov. Bogme, res je, človek mora biti nezakonski otrok, da ima takšno srečo. Pet tisoč frankov na mesec! Kaj vse se da napraviti s tolikšnim denarjem!«

»Eh, denar hitro skopni; razen tega bi tudi jaz kakor ti hotel deti kaj na stran. Majhen kapital, recimo.«

»Aha, kapital... razumem. Vsakdo bi hotel imeti kapital...«

»Nu, jaz ga bom imel.«

»In kdo ti ga bo dal? Tvoj princ?«

»Da, princ. Na žalost moram samo počakati njegove smrti, ker se me je spomnil v oporoki.«

»Res? Koliko ti je zapisal?«

v 24 URAH

barva, plisira in kemično čisti obleke, klobuke itd. Škrobi in svetlolika srajce, ovratnike, zapestnice itd. Pere, suši, monga in lika domače perilo. Parno čisti posteljno perje in puh

tovarna JOS. REICH
LJUBLJANA

»Pet sto tisoč.«

»Ni mogoče!«

»Caderousse, ali si mi prijatelj?«

»Na življenje in smrt.«

»Dobro, izdal ti bom neko skrivnost.« Andrea se previdno ozre okoli sebe.

»Ne boj se, sama sva.«

»Zdi se mi, da sem našel svojega očeta.«

»Svojega pravega očeta ali očeta Cavalcantija?«

»Ne, le-ta je že odpotoval...«

»In ta oče naj bil?...«

»Nihče drugi kakor grof Monte-Cristo. Ali zdaj razumeš? Na glas tega ne more priznati, zato pa plačuje gospodu Cavalcantiju 50.000 frankov, da igra vlogo mojega očeta.«

»Petdeset tisoč frankov, da igra vlogo tvojega očeta! Jaz bi opravil za pol tega — kaj pravim, za 15.000 frankov! Nehvaležnež, da se nisi m e n e spomnil!«

»Kako sem mogel, ko se je pa vse brez mene uredilo!«

»In praviš, da ti je v oporoki...«

»Zapisal pet sto tisoč frankov.«

»Ali je pa to tudi zanesljivo?«

»Seveda je, saj mi jo je pokazal. Na, zdaj pa še reci, da imam skrivnosti pred teboj!«

»Tvoja odkritost ti je samo v čast, sinko. Tvoj kneževski oče je po tem takem od sile bogat?«

Čajanka pri Cezarju, pojedina pri Kleopatri

»Če kdo želi,« se je napihoval stari Rimljan Trimalchio, »mu pripravi moj kuhar iz prašičjega vimena ribo, iz jagnjetine goloba, iz rebra piščanca.« Tako poroča Petronij v svojih zapiskih.

Znano je, da so se Rimljani marsičesa naučili od Grkov, v mnogem so jih pa celo prekosili. Grki so bili pri popivanjih duhoviti, tako vsaj pravi Platon. Rimljani so ležali zleknjeni na klopeh in se mastili, dokler je bilo jedače in pijače na mizi. Govorili niso mnogo, zabavali niso drug drugega, pač pa so se kratkočasili ob pogledu na polnage plesalke in divje gladiatorje. Visoko so cenili umetnike pripravljanja slaščic in pikantnih jedi. Manj so jim bili mar duhoviti učenjaki. Marsikatera razkošna pojedina je bila cele tedne meščanom na jeziku. Privoščili so si najbolj neverjetne jedi. Lukul je ukazal nekoč pripraviti juho iz 500 nojevih možganov, drugič tisoč ocvrtih slavčjih jezičkov. Tem sladkosnedom ni bilo nič predrago. Lukul je nekoč povabil Cezarja in Pompeja na kosilo in izdal za obed v troje okoli pol milijona v našem denarju. Pri svečanih pojedinah so servirali 20 ali še več jedi. Zato ni čudno, da so se sladkosnedeži žgečkali s pavjim peresom po grlu, nu, da so pač napravili prostora v želodcu za sledeče jedi.

Zaradi slabih svetlobnih priprav so pričenjali večerje že ob štirih popoldne, da so vsaj ob osmih še za svetlega končali. Mize so bile bogato vložene in izdelane iz dragocenih kovin. Zgodovinarji trde, da so utegnile nekatere mize stati do 3 milijone v našem denarju. Okrog in okrog so bili postavljeni ležalniki. Rimljani niso imeli radi več ko devet, a tudi ne manj ko tri goste za eno mizo. Star pregovor jim je bil svet: devet gracij je in tri muze so, torej ne več in ne manj gostov za eno mizo. Žensk navadno ni bilo pri pojedinah. Edino gospodinja je kraljevala za bogato obloženo mizo. Samo ona je sedela, kajti morala je nadzirati služinčad.

Došlim gostom so sužnji umivali noge, ponujali so jim dišave in kadila, čeprav so kesneje jedli kar z rokami, ker vilic še niso poznali. Gostje so obedovali in večerjali leže, naslonjeni z levico na mehke škrlatne blazine. Uvodne jedi in redke omake so jedli z žlicami. Zlasti so cenili sardine, oljčne jagode, ribje jedi, ikre in možgane. V odmorih pred glavnim obedom so plesale bogato nališpane lepotice ali so se pa borili do zob oboroženi gladiatorji. Prócej na to so postregli gostom z vsakovrstnim mesom, zlasti s perutnino z vseh vetrov. Na posebni mizi v dvorani so razrezovali posebno izurjeni sužnji cele prašičke, divje svinje in tako dalje. Glavnemu obedu je sledil daljši odmor. Gostje so darovali bogovom, v kesnejši dobi so pa pili na zdravje cesarju. H koncu so služabniki prinesli velike pladnje suhega peciva, grških mandljev, perzijskih orehov, sadja in sira. Sadje so Rimljani zelo cenili, saj so bili črešnje, maline, breskve, smokve in marelice prinesli od drugod in jih zasadili na domači zemlji.

Zanimivo je nasprotje med kultiviranimi pojedinami Rimljanov in rafiniranimi in razkošno prirejenimi požrtijami Egipčanov, ki nam ga prikazuje Paramountov film »Kleopatra«, ki ga je zrežiral mojstrski režiser zgodovinskih filmov Cecil B. de Mille. Tej jutrovski razkošnosti in rafiniranosti, zapeljivim jedem in še zapeljivejšim plesalkam ni bil kos niti hladni vojščak Antonij. On, ki je prišel v Aleksandrijo z naročilom, da privede Kleopatro v verigah v Rim, se je zapletel v nevidne mreže zapeljive ženske in si sam podpisal smrtno obsodbo.

*

Čas je, misliti na nabavo božičnih daril.

Velikanska izbera v 27 oddelkih Vam olajša nakup praktičnih stvari, ki dokazujejo, da so vredne Vašega zaupanja.

Kastner & Öhler
Zagreb.

Topništvo brez smodnika pred Kristom

Sicer je prazna, vendar prav zanimiva in kratkočasna igra, če se časih pomenimo: »Kaj bi bilo, če...« Vzemimo torej: Kaj bi bilo, če bi pri Akciju leta 31. pred Kristom ne dobil bitke Oktavijan, temveč Antonij? Takrat sta si stala nasproti dva svetova, ne samo dva po nadvladi stremeča vojskovodja. Romanizem je premagal helenizem. Zapad je strl Vzhod. Evropa je prisilila Azijo na kolena, svetovna zgodovina je oblekla novo, pestrejšo obleko, ki se je ni mogla več stoletij otresti, čeprav je bila hudo ponošena.

Pri Akciju je zmagala rimska vojska zaradi popolnejših in umnejših bojnih sredstev. Vojne vajeni Rimljani so bili preizkušeni v sto vojnah, njihovi poveljniki so bili izobraženi vojskovodje, ki so vedeli, kje je treba priti sovražniku do živega. Rimljani so že od pamtiveka imeli stalno vojsko. V vojni so vpoklicali sužnje in osvobojene sužnje, v zameno za odziv so jim pa podelili rimsko državljanstvo. Rimska legija je štela 6.000 vojščakov, ki so bili vsi dobro oboroženi. Oblečeni so bili v usnjene suknjiče ali pa v verižne ali v luskaste oklepe, noge so imeli zavarovane tudi z oklepi, v levicah so nosili dolge štirioglate ščite, v desnicah dolga kopja, glavo so pa imeli zavarovano z odprtimi čeladami, okrašenimi s perjanicami, ob boku so jim viseli dolgi dvorezni meči. Vsaka legija je bila ojačena s 300 jezdeci in razdeljena na tri oddelke.

Oddelek topništva je bil, čeprav brez smodnika, tehnično silno izpopolnjen. Glavno orožje je bilo: po načinu loka zgrajen top, ki je lučal velike kamenite krogle 4 do 500 metrov daleč. Tehnično orodje je bilo zlasti pri obleganju utrjenih mest in trdnjav velike važnosti. Napadalci so skopali podzemeljske hodnike in nasuli visoke nasipe, da so sovražniku vzeli prednost višjega položaja. Takrat šele so pripeljali lesene oblegalne stolpe, ki so bili do deset nadstropij visoki. V spodnjih nadstropjih so bili težki tolkači in lomilci, s katerimi so napadalci skušali omajati temelje obmestnega zidovja. V najvišjih nadstropjih so bili dobro kriti lokostrelci in oni, ki so s topovi lučali krogle čez mestno zidovje. Oblegalni stolpi so bili sestavljeni iz lesenih delov, ki so jih nosili osli in mule, večja bruna so pa prevažali na težkih bojnih vozovih. Kakor hitro so lomilci opravili svoje delo in porušili kos zidu, so pridrveli do mestnega obzidja pešci po ravnem, kriti s ščiti ali pa po z vejami kritih hodnikih. Ti hodniki so bili po vrhu pokriti še z mokrimi žaklji, da goreče baklje, ki so jih metali oblegani z zidovja, niso mogle napadalcem do živega. Celo v bitkah na morju so v starem veku uporabljali goreče baklje kot nevarno orožje. Poznali so tudi tako imenovani »grški ogenj«, menda mešanico gašenega apna, žvepla, oglja, smole, nafte in solitra, torej »bombe«, ki so se v vodi s precejšnjim hrupom zažgale.

Zanimivo je, da je Paramount v režiji znanega mojstra Cecila B. de Milla v filmu »Kleopatra« popolnoma zgodovinskim dejstvom zvesto obnovil morsko bitko pri Akciju in obleganje Aleksandrije. Oba za svetovno zgodovino toli važna dogodka sta v filmu prikazana živo in prepričevalno. Gledalcu se zdi, da resnično doživlja vse to, da je zdaj sam sredi drvečih rimskih kohort, zdaj med pogubi zapisanimi Egipčani.

Antonij, ki je v objemu prekrasne žene pozabil svojo dolžnost in svojo domovino, zre strt z visokega obzidja glavnega mesta Aleksandrije, kako se njegova ljubica splazi v sovražni tabor. V prepričanju, da ga je izdala, kakor nekoč Cezarja njemu za voljo, si zasadi meč v prsa. Toda Kleopatri je igra spodletela. Oktavijan jo je zavrnil. In ko se vrne vsa skrušena, najde svojega najljubšega v poslednjih vzdihih. Videč, da je izgubljen njen prestol in da ji ljubček umira, si nastavi strupeno kačo na bela prsa.

Bog ve kako bi bilo, če bi takrat Antonij in Kleopatra zmagala. Svet bi bil današnji dan ves drugačen, slabši kot je, menda ne.

*

Najbolj razveseli soproga gospa,
ko Dr. OETKER-jev šarteli na mizo mu da!

Odgovori na vprašanja

na strani 6

1. Večina se zmoti in reče 4 Din, toda potem bi moralo vino stati 14 Din, s steklenico vred pa 18 Din — to pa ne drži. Vino stane v resnici 12 Din in steklenica 2 Din.

2. Če tehta ena opeka 1 kg + ½ opeke, tehtata 2 opeki 2 kg + 1 opeko. Mislimo si, da položimo na tehtnici na eno stran 2 opeki, na drugo pa utež za 2 kg in 1 opeko. Če na vsaki strani vzamemo s tehtnice 1 opeko, se ravnotežje ne podre, ostane pa na eni strani 1 opeka, a na drugi utež za 2 kg. 1 opeka tehta torej 2 kg, tri pa 6 kg.

3. Ko se je črv preglodal skozi prvo platnico, ne trči na prvo, temveč na zadnjo stran prvega zvezka; prvo stran prvega zvezka doseže tedaj šele četrti dan. Med to p r v o s t r a n j o in p o s l e d n j o s t r a n j o romana (in s a m o to nas zanima!) so pa samo 1 kompleten zvezek in dvoje platnic. Črv mora tedaj od prve do zadnje strani preglodati samo 4 platnice in liste enega zvezka. To pa opravi v 7 dneh.

4. Trgovec ima samo 50 Din škode. I z d a l je namreč: 1 par rokavic (vrednost 30 Din), kupcu naštel iz petdesetaka 20 Din, sosedu mora povrniti 50 Din, skupaj tedaj 100 Din. P r e j e l je pa od soseda 50 Din, izgube ima tedaj 100 — 50 = 50 Din.

5. Kmetica je prinesla na trg 31 jajc. Prvi kupki proda polovico (15 ½) in še pol jajca, to je skupaj 16, ostane ji 15; od tega proda spet pol (7 ½) in pol jajca, skupaj 8 jajc, ostane ji 7; od tega proda tretji kupki pol (3 ½) in še pol jajca, to je 4 jajca, ostanejo ji še 3 jajca; od teh proda četrti kupki pol (1 ½) in še pol jajca, to je skupaj 2 jajci. Potem ji res ostane samo še eno.

Odstop vlade. Ker je v torek odstopil zunanji minister g. Jevtić in z njim kmetijski minister g. Kojić, je predsednik vlade g. Uzunović podal ostavko. Kraljevo namestništvo je ostavko sprejelo. Mandat za sestavo vlade je dobil dosedanji zunanji minister g. Bogoljub Jevtić, ki je mandat sprejel. Mandatar krone hoče sestaviti vlado široke koncentracije.

Združene države nameravajo izdelati program javnih del za 25 let naprej. Proračun za ta dela bi znašal nepredstavljivi znesek 105 milijard dolarjev (okoli 4 bilijone ali 4000 milijard Din, to je približno toliko kakor 400 naših državnih proračunov).

Ustavljena preiskava. 29. julija t. l. je nekdo umoril na Starem trgu v Ljubljani 55letnega Franceta Seršo. Policija je aretirala kot osumljence 36letnega vojnega invalida Antona Rozmana, umorjenčevo vdovo 60letno Ivanko in njeno hčer, 19letno Francko. Umorjenca je morilec razsekal; dele trupla so našli pozneje na Golovcu. Skrivnost umora je odnesla s seboj v grob 38letna kolporterka Josipina Cepudrova, ki je po umoru skočila v Gruberjev prekop in utonila. — Ker sodišče ni moglo ugotoviti krivde obtožencev, jih je v sredo popoldne kot nedolžne izpustilo.

Med nebom in zemljo. Ondan je neko letalo na vožnji iz Newyorka v Kansas naložilo neko bolno žensko. Ko je letalec pristal v Kansas-Cityju, se ni malo začudil, ko ga je pozdravilo vekanje novega zemljana: bolnica je med poletom porodila. In ker se mati med porajanjem ni utegnila ukvarjati z ugibanjem, nad katero zvezno državo in krajem je takrat letela, ne bodo mogli v župni matriki rubrike o rojstnem kraju drugače izpolniti kakor z besedami »med nebom in zemljo«.

Tramvaj v staro šaro. V Parizu pošiljajo na debelo tramvaj v pokoj. Od 120 prog so jih 67 že odpravili, ostalih 53 pride pa še pred koncem prihodnjega leta na vrsto. Namestu njih bodo vozili avtobusi. Tramvaj je za velemesto preneokreten, prepočasen in predrag. Pnevmatika avtobusov je pred nekaj leti vzdržala 10.000 km, zdaj je tako izpopolnjena, da vzdrži že 80.000 km, od tod cenenost v primeri s tramvajem. Zaradi močnih motorjev in zavor je avtobus postal okretnejši, razen tega je pa dvakrat hitrejši od tramvaja. — Danes šteje Pariz 2800 avtobusov.

Spi v višnjevi sobi! Več uglednih arhitektov je sklenilo, da bodo v bodoče spalnice modro barvali. To jim je priporočil neki njihov tovariš, ki je bil prej zdravnik za živčne bolezni; povedal je, da je ta barva najboljša za občutljive živce in da človek v višnjevi sobi najbolje spi.

Jubilej. 80-letnico svojega življenja je slavil šolski upravitelj v pokoju g. Ivan Lokar iz Ljubljane. Iskreno čestitamo!

Poročili so se. V Zagrebu sta se 15. decembra poročila gdč. Milica Vraničeva, rojena Ostrovška, in dr. Ivo Vranić. — Na praznik 8. t. m. sta se poročila v Hrastniku g. Rajko Pardubsky, učitelj v Hrastniku, in gdč. Mimi Slanova, učiteljica istotam. Za priči sta bila mestni inženjer g. Hajne Pardubsky in inženjer Franjo Slana z ravnateljstva državnih železnic v Subotici. Naše iskrene čestitke!

Diplome in promocije. Na ljubljanski pravni fakulteti so diplomirali gg. Fr. Burger iz Celja, Adolf Potočnik iz Radgone in Miro Brečko iz Maribora; na graški univerzi je promoviral g. Martin Benedik iz Kranja za doktorja vsega zdravilstva; za gradbene inženjerje so diplomirali gg. Boris Delak, Miloš Kraigher, Ivan Lah in Božo Röthl; za inženjerja kulturno-geodetske stroke na ljubljanski tehniki gg. Danilo Gostiša iz Ljubljane in Stane Jelenc iz Št. Vida; za agronomskega inženjerja na zagrebški univerzi g. Vilko Masten iz Maribora. — Pred komisijo ljubljanskega apelacijskega sodišča sta napravila odvetniško skušnjo s prav dobrim uspehom odvetniška pripravnika iz Maribora dr. Danilo Štefanovič in Zdenko Senekovič. Čestitamo!

PRIHODNJA ŠTEVILKA
izide kot poslednja v letošnjem letu
v ponedeljek, 31. t. m.

Novi grobovi

Umrli so v Ljubljani: Franc Snoj, zasebnik, v častitljivi starosti 93 let; Pavel Fugina, nadsprevodnik v pokoju; Anton Gregorc, upokojeni železniški revident, star 64 let; ga. Agata Tomšičeva, soproga žel. poduradnika v p.; rudarski glavar inž. Vinko Strgar, Ivan Krivic, lastnik znane špecerijske trgovine v Frančiškanski ulici. — **V Celju:** po daljšem trpljenju ga. Marija Dimetzova, vdova po uglednem celjskem stavbeniku. — **V Kamniku:** po kratkem bolehanju upokojeni finančni nadsvetnik Ivan Milohnoja. — **V Mariboru:** ga. Franja Ferenčeva, ga. Frančiška Jeretinova, soproga železniškega sprevodnika. — **V Šmartnem pod Šmarno goro:** ga. Neža Tršanova, soproga uglednega tacenskega posestnika in trgovca. — **V Žalcu:** najstarejši tržan g. Franjo Pikl, posestnik in krojač, star 89 let. — **V Beogradu:** Franjo Repič, viš. svetnik prometnega ministrstva; pokopali so ga v Mariboru. — **V Mediasu** (Romunija): Peter Westen, brat veleindustrijcev gg. Adolfa in Avgusta Westna iz Celja, star 60 let. — Pokojnim večni mir, žalujočim naše sožalje!

HUMOR

Med profesorji

»Ali ste vi tisti, gospod profesor, ki je prejšnji mesec umrl — ali vaš brat?«

»To sem moral biti jaz, gospod kolega — zakaj kolikor vem, moj brat še živi.«

Leta 1934

»Snoči sem bila v operi,« pripoveduje kuharica svoji prijateljici.

»Nu, pa kako ti je ugajalo?«

»Imenitno! Vso predstavo je bila godba — rečem ti, kakor v kinu!«

Duhovita reklama

Ko je bila v USA še prohibicija, so Američani odprli v Panami svojevrstno gostilno. Na pročelju hiše so naslikali več ko 5 m visoko kamelo, pódnjo so pa napisali:

»Everybody knows, that a camel can go without a drink for one week. Do you want to be a camel? If not, come in and have one.«

(Vsi veste, da kamela teden dni vzdrži brez pijače. Ali hočeš tudi ti biti kamela? Če ne, stopi noter in ga zvrni kozarec!)

*

Na ameriških srebrnikih se bere rek: »In God we trust« (V Boga zaupamo). Neki ameriški gostilničar si je dal pa napraviti nad vhodom tale napis:

»In God we trust — everybody else pays cash.«

(V Boga imamo zaupanje — vsi drugi morajo takoj plačati.)

Dober odgovor

Markova mati je zelo skopa — to je celo njen sinček opazil. Marku je sicer šele sedem let, vzlic temu ga je pa pred letošnjim Miklavžem mati poklicala v sobo in mu rekla:

»Zdaj si že velik fant, zato se spodobi, da izveš, da Miklavža ni, ne parklja, pa tudi božička ne in ne velikonočnega zajčka.«

Marko (razočarano): »Kaj pa rojstni dan, mama — ali je ta še ostal?«

Razumljivo

»Očka, naš učitelj še tega ne ve, kakšen je konj!«

»Tega ti pa že ne verjamem!«

»Pa je le res! Danes sem namreč v šoli narisal konja, pa me je gospod učitelj vprašal, kaj naj to bo.«

Najnovejša škotska

Škot pride k brivcu. Preden sede, vpraša, kakšne so cene:

»Koliko stane pri vas striženje las?«

»En šiling.«

»Pa britje?«

»Tri pennyje.«

»Potem mi pa obrijte lase!«

»Margo«
čajno maslo, slad v koščkih, namizne gorčice, sadni sok

ZA BOŽIČ
VAŠIM OTROKOM
IN VAM
TIVAR
OBLEKE
Za božično nakupovanje dajemo na vse DAMSKE PLAŠČE 10% POPUSTA

Dlake, cenj. dame!

na licu itd. Vas ženirajo, kvarijo Vam lepoto, eleganco in sramežljivost.

»Venera« eliksir Vas reši v par sekundah, brez bolečin, brez opasnosti vseh nepotrebnih dlak.

Naročite še danes lepo dišeči »Venera« eliksir, ne bo Vam žal.

Dobi se ali po pošti pošlje:

1 stekl. za Din 10·- (predplačilo), na povzetje 18·—, dve Din 28·—, tri Din 38·—.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Din 1000·- plačam

ako Vam »Radio Balzam« ne odstrani kurjih očes, bradavic, trde kože, bul itd.

Že dalj časa nisem nič naročil, ker ljudje poskušajo raznovrstna sredstva, a sedaj so se prepričali, da je Vaš preparat še najboljši, in ga zopet zahtevajo. Franc Maček, čevljarna. Dol. Logatec.

Zahtevajte povsod v Vašem interesu samo »Radio Balzam«. Dobi se ali po pošti pošlje: 1 lonček za Din 10·- (predplačilo). Na povzetje Din 18·—, dva 28·—, tri Din 38·—.

RUDOLF COTIČ, Ljubljana VII
Janševa 27 (prej Kamniška 10 a)

Za razpokane roke

Če imate rdeče ali razpokane roke, rabite preizkušeno specialno kremo »Je fais blanc«. Jamčimo Vam, da bodo Vaše roke že po prvi uporabi bleščeče bele, mehke in gladke. 1 tuba samo Din 10·—. Po pošti razpošilja **Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznic, Ljubljana, Gledališka ulica 10.**

Nepotrebnih dlačic

na obrazu, rokah, nogah, prsih itd. se z lahkoto, hitro in zanesljivo odkrižate z uporabo **Erbol-praška.** — To sredstvo takoj odstrani dlačice s koreninami vred in stane z navodilom Din 15·—. Po pošti razpošilja **Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznic, Ljubljana, Gledališka ulica štev. 10.**

Dopisna šola

Nemščino, esperanto in slovenščino poučuje pismenim potom Jezikovna dopisna šola na Jesenicah (Gorenjsko). Učnina nizka.

Zahtevajte prospekt. Priložite znamko za odgovor.

Gumijasta obutev – prava obutev za dež, blato in sneg

25.-

Za dečke

29.-

Za gospe

39.-

69.-

Snežke, toplo podložene

29.-

Za vsak par gumijastih škornjev, zahtevajte lufa-vložek.

Za dečke Din 79.-

Za odrasle Din 99·—

Bata

JUGOČESKA
JUGOSLOVENSKO-CESKA tekstilna industrija KRANJ

IZDELUJE:

barvano in tiskano blago
iz bombaža in umetne svile.

Zahtevajte samo izdelke te tovarne!

Naročajte „Družinski tednik“!

Barvanje las

ni več potrebno pri strokovnjakih, ker si jih z Oro-barvo za lase, ki jo dobite v črni, rjavi, temnorjavi, svetlorjavi in plavi barvi, lahko vsakdo sam barva in je postopek zelo enostaven in stalnost barve zajamčena. 1 garnitura z navodilom stane Din 30—. — Po pošti razpošilja Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznic, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Izpadanje las in prhljaj

prepreči samo znano sredstvo Voda iz kopriv. Lasje postanejo spet bujni, vrne se jim lesk in postanejo popolnoma zdravi, če jo redno dvakrat na teden uporabljate. 1 steklenica z navodilom stane Din 30·—. Po pošti razpošilja: Glavno zastopstvo in zaloga za Dravsko banovino Henrik Breznic, Ljubljana, Gledališka ulica 10.

Jugoslovenska zavarovalna banka „SLAVIJA“

v Ljubliani, Gosposka ulica št. 12

Telefon 21-76, 22-76

Podružnice:

Beograd, Zagreb, Sarajevo,

Osijek, Novi Sad in Split

Črika

Pisalni stroj že za Din 2800·-

pri

The Rex Co.

LJUBLJANA, GRADIŠČE 10
Tel. 22-68

ZAHTEVAJTE PROSPEKTE!

KLEOPATRA

Paramountov velefilm, ki je stal 10,000.000 dolarjev

KLEOPATRA

najzanimivejša ljubavna povest v najmonumentalnejšem filmu

KLEOPATRA

zvočni film, ki se odigrava pred 2000 leti, a je modernejši od najmodernejšega

KLEOPATRA

razkošje, sijaj in razuzdanost Egipta proti borbenemu in osvajalskemu Rimu

KLEOPATRA

8000 statistov, Egipčanov in Rimljanov . . . 1000 plesalk . . .
1200 bojnih konj . . . 200 bojnih vôz . . . 300 ladij . . .

KLEOPATRA

viharno poglavje svetovne zgodovine v filmu

KLEOPATRA

najmonumentalnejši, najboljši in najmikavnejši film velikega režiserja
CECILA B. de MILLA, ustvaritelja
„Desetih božjih zapovedi", „Kralja kraljev" in „V znamenju križa"

KLEOPATRA

NAJVEČJI FILM
PRETEKLOSTI
IN SEDANJOSTI
V NEMŠČINI

ZA BOŽIČ
V
ELITNEM KINU MATICI

Izdaja za konzorcij »Družinskega tednika« K. Bratuša, novinar; urejuje in odgovarja Hugo Kern, novinar; tiska tiskarna Merkur d. d. v Ljubljani; za tiskarno odgovarja O. Mihalek, vsi v Ljubljani.